Ἀντιφωνητὴς

Πρέπει νὰ πᾶμε πέρα ἀπ' τὴν Ἱστορία

Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ(ὁ Β')

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΓΝΩΜΗΣ **25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2006** **ΕΤΟΣ 9ο / ΑΡ. Φ. 206 / ΤΙΜΗ 0,90 €**

Ἐκλογές 2006: Τ Α Μ Ε Ι Ο

Τό ἰδεόγραμμα τῆς προεκλογικῆς ἐκστρατείας, ὁ μόνος κοινός τόπος ὑποψηφίων καί ψηφοφόρων, τό «κάτι» πού μᾶς ἑνώνει

Καθώς προχθές τελείωσε καὶ ὁ δεύτερος γῦρος τῆς ἐκλογικῆς ἐμποροπανήγυρης, μποροῦμε νά ρίξουμε μιά ματιά στό νέο τοπίο καί νά κάνουμε μία ἀποτίμησή του ἀπό τὴ θέση τοῦ οὐδέτερου (μά καί στοιχειωδῶς ἀπαιτητικοῦ) παρατηρητῆ. Ὄχι τόσο σὲ ἐθνικὸ ἐπίπεδο, ὅπου πολλοί ἤδη τό πράξανε, ὅσο σέ τοπικό - θρακικό. Σέ σχέση μέ τίς δυνάμεις τῶν κομμάτων πανελλαδικά, κάτι πού πάντοτε ἀποτελεῖ γιά τούς κρατοῦντες τό πρώτιστο διακύβευμα, εἶναι πασιφανές ὅτι τό κυβερνόν κόμμα διατήρησε τίς δυνάμεις του, καθώς μεγάλη μερίδα τοῦ κόσμου δείχνει νά ἐπενδύει ἀκόμη ἐλπίδες πάνω του. Τό ΠαΣοΚ παραμένει στά ἀζήτητα, πρᾶγμα λογικό μετά ἀπό τρεῖς συνεχόμενες κυβερνητικές θητεῖες, κι αὐτό δέν εἶναι ἀποτέλεσμα μόνο τῆς ἔλλειψης ἡγεσίας. Ἡ Ἀριστερά, σταθερή στό ποσοστό τῆς ...Γιάλτας καί ὁ ΛΑΟΣ μέ συγκεκριμένο πιά στῖγμα στό πολιτικὸ φάσμα συμπληρώνουν τό (πληκτικό) σκηνικό. Μόνη διέξοδος γιά ἐκλογικὴ "ἔκπληξη" εἶναι ἡ ἄγρα ὀνομάτων ἀπό τό στάρ σύστεμ· κατά τ' ἄλλα διαπλοκή, ρουσφέτι, μετριοκρατία. Σκέτη θλίψη.

Συνέχεια στή σελίδα 4

Κ α τ ά λ η π θ η !

Καθώς ἡ ἀναταραχή στόν χῶρο τῆς Παιδείας παρατείνεται, οἱ ἐκπαιδευτικοί βρίσκουν ὁλοένα καί νέους συμμάχους στόν ἀγώνα τους.
Ἀπό χθές μπῆκαν στόν χορό τῶν μαχητικῶν διεκδικήσεων τόσο τό νηπιακό ὅσο καί τό προνηπιακό κίνημα μέ καταλήψεις σέ παιδικούς σταθμούς καί νηπιαγωγεῖα.

(Ρεπορτάζ στή σελίδα 2)

Νέο γαλλικό ἔγκλημα

Ἡ πρόσφατη γαλλική ἀπόφαση γιά ποινικοποίηση κάθε ἄρνησης τῆς Γενοκτονίας τῶν Ἀρμενίων ἦταν, δυστυχῶς, ἕνα ἀκόμη βῆμα πρός τόν νέο Μεσαίωνα, μέσα σέ ἕνα παραπλανητικά ἑλκυστικό περιτύλιγμα.

Στό ὄνομα τῆς διάσωσης τῆς ἱστορικῆς μνήμης ἤ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀλήθειας καί τῶν θυμάτων, ἡ Δύση ἀναβιώνει τό ἱεροεξεταστικό της παρελθόν καί θεσμοθετεῖ τίς ὁλοκληρωτικές της νευρώσεις. Παραδίδει τή γραφίδα τοῦ ἱστορικοῦ στό χέρι τοῦ δικαστῆ καί ἐπιχειρεῖ νά παγιώσει τήν εἰκόνα τοῦ παρελθόντος ἐκεῖ πού συμφέρει τήν σημερινή πολιτική κατάσταση. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι τραγικό καθώς μιά λογοκρισία ἐπιβεβλημένη ἀπό δημοκρατικό θεσμό εἶναι ἀκόμη χειρότερη ἀπό ἐκείνην ἑνός δυνάστη: τί μπορεῖς νά πεῖς ὅταν οἱ νόμιμες, «δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ά» ἐκλεγμένες ἀντιπροσωπεύσεις σέ φιμώνουν; Καί πῶς εἶναι δυνατόν νά συνεχιστεῖ ἡ ἱστορική ἔρευνα ὅταν τό πλαίσιό της ἔχει ὁριστικά ἀποφασισθεῖ διά ροπάλου;

Φρ. Γκόγια: Σκηνή Ἱερᾶς Ἐξέτασης

Συνέχεια στή σελ. 3

1 9 4 0 - 2 0 0 6

Καλά ὅλα τά ὡραῖα καί μεγάλα λόγια γιά τήν ἐπέτειο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 ἀλλά ὅταν εἶναι χωρίς ἀναφορές στό σήμερα καταντοῦν βαρετά κι ἀνούσια. Χωρίς νά πεῖς ποιός εἶναι σήμερα ὁ Χίτλερ πού ἀπειλεῖ τήν εἰρήνη, χωρίς νά σημειώσεις τίς ὁμοιότητες τοῦ ἐμπρησμοῦ τοῦ Ράιχσταγ μέ τήν 11η Σεπτεμβρίου, χωρίς νά ἀντιπαραβάλεις τήν Κατοχή τοῦ Ἰράκ καί τοῦ Ἀφγανιστάν μέ τῆς Πολωνίας καί τῆς Τσεχοσλοβακίας, χωρίς νά ἐπισημάνεις πώς τότε ὑπῆρχε ἕνας ἐκλεγμένος ψυχοπαθής στήν ἡγεσία τοῦ Τρίτου Ράιχ καί σήμερα ἕνας ἐκλεγμένος κρετίνος στόν Λευκό Οἶκο, ποιό εἶναι τελικά τὸ μήνυμα τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου;
Ὅσον δὲ ἀφορᾶ τήν ἑλληνική διάσταση τοῦ 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, τὰ ἔχουμε ξαναγράψει: Τό ἑλληνικό θαῦμα τῆς Ἀλβανίας, πού συνεχίστηκε μέ τήν ἐπική Ἐθνική Ἀντίσταση, εἶναι παράδειγμα μοναδικό σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Ἀπό τόν ὑποστράτηγο Χαράλαμπο Κατσιμήτρο μέχρι τόν τελευταῖο χωρικό τῶν Καλαβρύτων ἤ τοῦ Καρυόφυτου ἕνα ἄλλο ἀνθρώπινο ὑπόδειγμα ἀναδύθηκε, τόσο ξένο γιά τίς κοινωνίες - φάρμες τῆς ἀλλοδαπῆς, τόσο μακρινό, δυστυχῶς, καί γιά τήν σημερινή Ἑλλάδα. Κι ἄν δέν μποροῦμε νά τό ἐγκολπωθοῦμε, τοὐλάχιστον ἄς μήν τό ἐγκαταλείψουμε στή λοιδωρία τῶν ἄσχετων καί στήν συκοφαντία τῶν προσκυνημένων...

Προεκλογικός Βαβατσικλῆς καί τουρκισμός

Νά χάνεις τά λόγια σου...

Ἦταν μέ διαφορά ἡ πιό δυσάρεστη ὄψη τῆς προεκλογικῆς περιόδου ποὺ πέρασε: Ἡ αὐτοταπείνωση τοῦ δημάρχου Κομοτηνῆς Τάσου Βαβατσικλῆ καί ἡ ἄνευ ὅρων προσχώρησή του στό τουρκόφιλο στρατόπεδο, τοὐλάχιστον σέ ἐπίπεδο διακηρύξεων.

Διαψεύδοντας πανηγυρικά τόσο ἐμᾶς ὅσο καί κάθε συμπολίτη πού ἔβλεπε γιά χρόνια στό πρόσωπό του τήν ἐπιβίωση τοῦ «πατριωτικοῦ ΠαΣοΚ» - ἔστω, σέ συνδυασμό μέ ἕναν ἀμφιλεγόμενο πραγματισμό καί ἕνα φανατικοκομματικό προφίλ - πραγματοποίησε μία θεαματική ὅσο καί ἐξευτελιστική μεταπήδηση στό ἄλλο ἄκρο, προφανέστατα χάριν τῆς (δημαρχιακῆς) ἐξουσίας καί τῆς πολιτικῆς του ἐπιβίωσης.

Ἔτσι, ἐνώπιον τοῦ φάσματος νά χάσει τόν δημαρχιακό θῶκο στήν δεύτερη Κυριακή τῶν ἐκλογῶν ἀπό τόν ὑποψήφιο τῆς ΝΔ Δημήτρη Κοτσάκη, κυκλοφόρησε ἕνα τουρκόφωνο φυλλάδιο μέ τίτλο τό ὄνομα τοῦ δημοτικοῦ του συνδυασμοῦ "Γενί Γιόν", ὅπου τά κείμενα - εἰδικά στό φῦλλο τῆς 19ης Ὀκτωβρίου - ἦταν τόσο αἰσχρά ἀπό ἐθνικῆς (καί πολιτικῆς) ἀπόψεως πού καί ὁ ἴδιος ὁ Μπασμπούγ θά ντρεπόταν νά τά ὑπογράψει.

Ποντάροντας στό γεγονός ὅτι κέρδισε (μέ τί ἀντίτιμο ἄραγε;) μεγάλο μέρος τῆς μειονοτικῆς ψήφου στόν πρῶτο γῦρο καί σέ περίπτωση νίκης του ἐξέλεγε 5 μουσουλμάνους συμβούλους ἔναντι ἑνός τοῦ ἀντιπάλου του, μιλοῦσε γιά *«ἱστορική εὐθύνη καί ἐθνικό καθῆκον τοῦ Τούρκου τῆς Κομοτηνῆς»*! Κι ἀκόμα χειρότερα: *«Ἀγαπητοί ὁμοεθνεῖς, ἐδῶ καί πολλά χρόνια ὅπως γνωρίζετε οἱ θέσεις δύο ἀντιδημάρχων καί ἡ διοίκηση τῆς ΔΕΥΑΚ ἔχουν ἐκχωρηθεῖ στούς Τούρκους. Αὐτό εἶναι τό καλύτερο δεῖγμα τῆς ἀπό κοινοῦ διοίκησης»*!!!

(Συνέχεια στή σελ. 5)

Ἀναγνώριση τῆς Ποντιακῆς Γενοκτονίας

«Ἔξω» πάει καλά· στήν Ἀθήνα;

Τή στιγμή πού διάφοροι ἑλλαδίτες δημοσιογραφοῦντες καί πολιτικάντηδες ἀμφισβητοῦν τήν ἐγκυρότητα ἤ τήν σκοπιμότητα τῆς ἀνάδειξης τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων, στό ἐξωτερικό τά πράγματα προχωροῦν ...ἀνάποδα! Μετὰ ἀπὸ προσπάθειες Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ὁρισμένων (πολύ συγκεκριμένων) Ἑλλαδιτῶν, τὴν 6η Μαΐου 2006 ἡ ἑλληνίδα βουλευτὴς τῆς πολιτείας Βικτόρια τῆς Αὐστραλίας Τζένη Μικάκου ἔθεσε τὸ ζήτημα τῆς ἀναγνώρισης τῆς γενοκτονίας στὸ Κοινοβούλιο. Τὴν 1η Ἰουνίου 2006 ὁ βουλευτὴς τοῦ σουηδικοῦ κοινοβουλίου Τάσος Σταφιλίδης ζήτησε ἀπὸ τὸν Σουηδὸ Ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν τὴν ἀναγνώριση τῆς γενοκτονίας τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου. Τὴν 20η Ἰουνίου 2006 ὁ Βρετανὸς βουλευτὴς Steve Pound ἔθεσε τὸ ζήτημα στὸ Κοινοβούλιο τῆς χώρας του. Ἐρώτημα γιὰ τὴν ἀναγνώριση στὸ Σουηδικὸ κοινοβούλιο ἔθεσε ὁ ἀριστερὸς βουλευτὴς Hans Linde (13 Ὀκτωβρίου 2006) πρὸς τὸν ΥΠΕΞ τῆς συντηρητικῆς κυβέρνησης Carl Bildt. Παραθέτουμε κατωτέρω τά κείμενα τῶν δύο αὐτῶν τελευταίων ἐρωτήσεων, μήπως καί ντραπεῖ (λέμε, τώρα...) κανένας Ἀθηναῖος πρόκριτος...

Μιχάλης Χαραλαμπίδης καί Θέα Χάλο, δύο πρωταγωνιστές τῆς διεθνοποίησης τοῦ ποντιακοῦ

Ἡ ἐρώτηση τοῦ Hans Linde στό Σουηδικό Κοινοβούλιο

Χάρηκα πολὺ μὲ τὸ νέο ὅτι ὁ Τοῦρκος συγγραφέας Ὀρχὰν Παμοὺκ θὰ λάβει τὸ Νόμπελ Λογοτεχνίας. Καὶ εἶναι ἀκόμη πιὸ εὐχάριστο ὅτι αὐτός, ὡς Τοῦρκος συγγραφέας, τόλμησε καὶ ἔγραψε γιὰ τὴν γενοκτονία τῶν Ἀρμενίων στὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία τὸ 1915 – μιὰ γενοκτονία ποὺ χτύπησε ἐπίσης τοὺς Ἀσσύριους, τοὺς Χαλδαίους καὶ τοὺς Πόντιους.

Τὸ Ἀριστερὸ Κόμμα ἔχει σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις τὰ τελευταῖα χρόνια κινητοποιηθεῖ καὶ θέσει ἐρωτήσεις πρὸς τὸν Ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν περὶ τῶν γενοκτονιῶν τοῦ 1915 σὲ βάρος τῶν μειονοτικῶν ὁμάδων τῆς χώρας. Τὸ 2000 τὸ Σουηδικὸ Κοινοβούλιο δήλωσε σὲ μία ἀναφορά του ὅτι τὸ τουρκικὸ κράτος πρέπει νὰ ἀναγνωρίσει τὴν γενοκτονία τῶν Ἀρμενίων καὶ νὰ ἀνοίξει τὰ Ὀθωμανικὰ Ἀρχεῖα σὲ ἀνεξάρτητους ἐρευνητές.

Τὸ τουρκικὸ κράτος προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγει τέτοιου τύπου φυσικὲς ἀπαιτήσεις. Ἡ Τουρκία προσπάθησε νὰ ἀπαγορεύσει τὸ νὰ μιλᾶ καὶ νὰ γράφει κανεὶς γιὰ τὰ γεγονότα τοῦ 1915 ὡς γενοκτονία, παρότι ὅλα αἰτιολογοῦν τὸν ὁρισμὸ τῆς γενοκτονίας. Ἡ γαλλικὴ Ἐθνοσυνέλευση πρόσφατα ἀποδέχθηκε πρόταση νόμου ποὺ καθιστὰ παράνομη τὴν ἄρνηση αὐτῆς τῆς γενοκτονίας. Αὐτὸ πιθανῶς θὰ προκαλέσει μεγάλη συζήτηση καὶ μακάρι νὰ λειτουργήσει ὡς πίεση στὴν Τουρκία νὰ ἀναγνωρίσει τὴν προϊοστορία τοῦ τουρκικοῦ κράτους.

Θὰ ἤθελα νὰ ρωτήσω τὸν Ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν, ποιὲς πρωτοβουλίες σκοπεύει νὰ ἀναλάβει ὥστε ἡ Τουρκία νὰ ἀναγνωρίσει τὴν γενοκτονία ποὺ ἔγινε τὸ 1915 στὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία ἐπὶ τῶν Ἀρμενίων, τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Χαλδαίων καὶ τῶν Ποντίων;

Ἡ συζήτηση στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων τῆς Μεγάλης Βρετανίας μετὰ ἀπὸ ἐρώτηση τοῦ βουλευτῆ St. Pound

S. Pound: *Ὅπως εἶπα, ἀξιότιμοι συνάδελφοι, ὁ περιορισμένος χρόνος ποὺ ἔχει διατεθεῖ, δυσχεραίνει τὴν ἀναφορά σὲ ὅλες τὶς αἱματοσταγεῖς πλευρὲς τῆς ὑπόθεσης ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἀξιότιμε κ. Ὑπουργέ, ἀξιότιμοι κ. βουλευτὲς, νὰ ἀναφερθῶ στὴν πυρπόληση τῆς Σμύρνης γιὰ τὴν μετατροπή της σὲ Izmir. Πρόκειται γιὰ βαθιὰ οὐλὴ τῆς Ἱστορίας τοῦ κόσμου καὶ τοῦ λαοῦ μας. Τὸ ξέρουμε καλὰ αὐτό. Ζητάω τὴν ἀναγνώριση τῆς γενοκτονίας ποὺ συνέβη στὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία. Θὰ μποροῦσε νὰ πεῖ κανεὶς ὅτι μία γενοκτονία ποὺ ἐπιβλήθηκε στρατιωτικὰ εἶναι τόσο φρικαλέα, ἀποκρουστικὴ καὶ ἀπαίσια ὥστε ἡ ἀναγνώρισή της δὲν ἔχει μεγάλη σημασία, ἀφοῦ στὸ κάτω κάτω δὲν ἐπαναφέρει στὴ ζωὴ τὰ θύματά της. Ὅμως γιὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν ποὺ ὑπέφεραν ἀποτελεῖ διπλὸ θάνατο τὸ νὰ ἔχουν δεῖ τὸν θάνατο τῶν δικῶν τους μὲ τὴν ἀγωνία ποὺ πέρασαν ἀλλὰ καὶ δεύτερο θάνατο τὴν ἄρνηση τοῦ θανάτου τους ἀπὸ τοὺς θῦτες. Ὅταν ἀντιλαμβανόμαστε τὰ αἰσθήματα αὐτὰ καταλαβαίνουμε γιὰ ποιὸν λόγο ἡ ἀναγνώριση τῆς γενοκτονίας εἶναι τόσο σημαντικὴ καὶ οὐσιαστική.*

A. Dismore: *Ὑπάρχει καὶ ἕνας ἀκόμα λόγος ποὺ πρέπει νὰ θυμόμαστε τὴν πρώτη γενοκτονία τοῦ αἰώνα: γιὰ νὰ βλέπουμε τὸ μέλλον. Θυμίζω στοὺς ἀξιότιμους συναδέλφους ὅτι μετὰ ἀπὸ 30 χρόνια ἀπὸ τὴν Γενοκτονία, ὁ Χίτλερ εἶπε «Ποιὸς θυμᾶται τοὺς Ἀρμένιους τώρα;». Αὐτὴ ἦταν ἡ δικαιολογία γιὰ ὅ,τι ἐπακολούθησε γιὰ τοὺς Ἑβραίους στὴ διάρκεια τοῦ 2ου Παγκόσμιου Πολέμου.*

S. Pound: *Τὰ λόγια τοῦ συναδέλφου εἶναι τόσο σημαντικὰ καὶ πειστικὰ ποὺ σχεδὸν δὲν ἤθελα νὰ διακόψω ὅταν τὰ ἄκουγα. Θυμᾶμαι ὅταν στεκόμασταν στὴν Downing street ὅταν μαζὶ μὲ τὸν Lord Avebury ὅταν τὰ πρόφερε στὴ Γερμανικὴ γλῶσσα. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὅταν οἱ πέριξ εἶπαν στὸν Hitler «Δὲν θὰ μᾶς συγχωρέσουν ποτὲ γι' αὐτὴ τὴν γενοκτονία τῶν Ἑβραίων», ἡ ἀπάντησή του ἦταν: «Ποιὸς θυμᾶται τοὺς Ἀρμένιους τώρα;». Πρέπει νὰ εἴμαστε ρεαλιστὲς καὶ μόνο ἂν δεχτοῦμε ὅτι συνέβησαν αὐτὲς οἱ πράξεις ἐθνικῶν ἐκκαθαρίσεων καὶ γενοκτονιῶν θὰ μποροῦμε νὰ ἐμποδίσουμε τὶς μελλοντικὲς τέτοιες πρακτικές. Τὸ ὀφείλουμε αὐτὸ ὄχι μόνο στοὺς Ἀρμένιους, Ἀσσυρίους καὶ Ἕλληνες φίλους μας ἢ ἀκόμα καὶ ἄλλους χριστιανοὺς φίλους τῆς πρώην Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ πρωτίστως στοὺς ἑαυτοὺς μας. Πῶς μποροῦμε νὰ καταπολεμήσουμε τὴν συμφορὰ τῆς γενοκτονίας ὅταν ἀρνούμαστε τὴν ἀναγνώριση τῆς καθαυτῆς πράξης τῆς γενοκτονίας ποὺ ἔγινε; Ὁ ἐκλεκτὸς συνάδελφος A. Dismore ἀνέφερε τί εἰπώθηκε ἀπὸ τὸν Χίτλερ. Θὰ ἤθελα νὰ κλείσω μὲ τὸ τί εἶπε ἕνας σύγχρονος μὲ τὸν Χίτλερ, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ περπάτησε στὸ φῶς παρὰ στὸ σκοτάδι. Τὸ 1929 ὁ Τσῶρτσιλ δήλωσε: «Τὸ 1915 ἡ τουρκικὴ Κυβέρνηση ἄρχισε καὶ ἐκτέλεσε ἀνελέητα τὴν ἐλεεινὴ γενικὴ σφαγὴ καὶ ἐκτόπιση τῶν Ἀρμενίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας… Δὲν ὑπάρχει καμμία λογικὴ ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἔγκλημα αὐτὸ σχεδιάστηκε καὶ ἐκτελέστηκε γιὰ πολιτικοὺς λόγους». Ὁ Τσῶρτσιλ εἶχε δίκαιο τότε καὶ τώρα ἔχει δίκαιο. Κοιτάζω τὸν ἐκλεκτὸ φίλο κ. ὑπουργὸ τῆς παρούσας Κυβέρνησης τῆς χώρας καὶ ζητῶ νὰ σταθεῖ στὸ ὕψος του καὶ νὰ ἀνταποκριθεῖ στὴν ἀγωνία τῶν συγγενῶν τῶν θυμάτων, νὰ ἀναγνωρίσει ἡ χώρα αὐτὴ τὸ γεγονὸς τῆς Γενοκτονίας. Μὲ τὴν ἀναγνώριση αὐτὴ ἀπὸ τὴν Βουλή μας μποροῦμε νὰ ἐπηρεάσουμε τὴν τουρκικὴ Κυβέρνηση, διότι συνεχίζοντας νὰ ἀρνούμαστε τὴν ἀναγνώριση τῆς ἐκτέλεσης τῆς γενοκτονίας αὐτῆς, η Τουρκία βρίσκει σὰν δικαιολογία νὰ ἀρνεῖται αὐτὸ ποὺ διεπράχθη ἀπὸ τοὺς προκατόχους της».*

Geoffrey Hoon (Ὑπουργὸς Εὐρωπαϊκῶν Ὑποθέσεων): *«Σὲ κάθε περίπτωση, ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνει δεκτὸ ὅτι οἱ ἱστορικοὶ τῶν δυὸ πλευρῶν θὰ πρέπει νὰ ἐξετάσουν τί συνέβη τότε. Τὰ ἐπίμαχα θέματα: αἴτια τῶν γεγονότων, ποιοὶ ἦταν ὑπεύθυνοι καὶ κατὰ πόσον οἱ συνθῆκες ἀσφάλειας σὲ καιρὸ πολέμου ἐνεπλάκησαν στὴν συγκάλυψη τῶν γεγονότων. Συνεπῶς οὔτε ἡ παροῦσα Βρετανικὴ Κυβέρνηση οὔτε καὶ οἱ προηγούμενες ἀποφάσισαν ὅτι οἱ μαρτυρίες εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρὲς γιά νὰ ἀποδώσουν στὰ γεγονότα αὐτὰ τὸν χαρακτηρισμὸ «γενοκτονία», ὅπως ὁρίζεται ἀπὸ τὴν Σύμβαση τοῦ ΟΗΕ τοῦ 1948. Τὸ κύριο θέμα εἶναι νὰ ὑπάρξει πλήρης ἀποκάλυψη τῶν γεγονότων ποὺ συνέβησαν καὶ ἡ Ἀρμενία καὶ Τουρκία νὰ δοῦν τὸ μέλλον. Στὴν κατεύθυνση αὐτὴ ὁ προκάτοχός μου τὸν Μάρτιο τοῦ 2005, κατὰ τὴν διαδικασία τῆς Ὑπουργικῆς Εὐρωπαϊκῆς Συνδιάσκεψης Ὑπουργῶν ἔθεσε τὸ θέμα τῆς διενέργειας ἀνεξάρτητης ἔρευνας γιὰ τὰ γεγονότα τοῦ 1915-16, στὴν προσπάθεια ἀνακάλυψης τῆς ἀλήθειας καὶ συμφιλίωσης. Συμφωνῶ, ἂν ἡ ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας μπορεῖ νὰ βοηθήσει τὴν συμφιλίωση πρέπει νὰ πραγματοποιηθεῖ σὰν μία κοινὴ προσπάθεια τῶν ἐμπλεκόμενων μερῶν. Οἱ τρίτοι μποροῦν νὰ συμβουλεύσουν τὶς δυὸ πλευρὲς ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀναλάβουν ἐνεργὸ ρόλο, ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίσουν τὴ συμφιλίωση ποὺ θὰ ἐπέλθει μέσω τῆς διαδικασίας συνεννόησης».*

Φάνης Μαλκίδης

Κ α τ ά λ η π θ η !

Συνέχεια ἀπό τήν 1η σελίδα

Στό πλευρό λοιπόν τῶν ἐκπαιδευτικῶν πού ἐπί τόσες ἑβδομάδες ἀπεργοῦν χάριν τῆς ἑλληνικῆς Παιδείας, τάσσονται, μετά τούς μαθητές καί τούς φοιτητές, τώρα καί τά νήπια. Τό νηπιακό καί προνηπιακό κίνημα, ἀποδεικνύοντας τήν πολιτική του ὡριμότητα καί τήν ταξική του συνειδητοποίηση, προχωράει σέ καταλήψεις παιδικῶν σταθμῶν καί νηπιαγωγείων, ἀπαιτώντας νά δικαιωθοῦν ἐπιτέλους τά χρονίζοντα αἰτήματά του. Παραθέτουμε σέ ἀποκλειστικότητα τίς βασικές του θέσεις:

- Ὄχι θτήν ἀντιδραθτική ἀναθεώρηθη τοῦ Θυντάγματοθ, πού δέν λέει λέκθη γιά τούθ δημόθιουθ παιδότοπουθ
- Ὄχι θτό κράτοθ - ἐργοδότη πού μετατρέπει τό θχολείο θέ εμπορικό μαγαδί, χωρίθ μάλιθτα νά ἔχει καί τίποτε παιχνίδια!
- Ὄχι θτό ἀθφυκτικό πλαίθιο τῆθ εἰθοδηματικῆθ πολιτικῆθ τῆς θυντηριτικῆθ Κυβέρνηθηθ πού χαρίδεται θτά μονοπώλια (Μπεϊμπιλίνο, Πρενατάλ...) καί θτίβει τούθ ἐργαδόμενουθ
- Ὄχι θτήν ἀντιπαιδαγωγική βάθη τοῦ 10 πού ὠθεῖ θτόν ἀνταγωνιδμό καί θτούς ἰδιωτικούθ νηπιακούθ θταθμούθ

Χαρακτηριστικά εὔγλωττο τό πανώ τοῦ παιδικοῦ σταθμοῦ «Λιλιπούπολη»

- Ναί θέ ἕνα θχολεῖο χῶρο γνώθηθ καί δωῆθ. Πότε ἐπιτέλουθ θά μάθουμε τό κρυφτό;
- Ναί θτίθ ἀγωνιθτικέθ διεκδικήθειθ τοῦ λαοῦ, Lapin μπουφάν γιά ὅλουθ!
- Ναί θτίθ ἀντιμπεριαλιθτικέθ μάχεθ, κόντρα θτή λογική τῆθ ἀγορᾶθ. Ἔκθω ἡ Chicco ἀπό τά θχολεῖα - ναί θτίθ λαϊκέθ πιπίλεθ!
- Ναί θτή θυλλογικότητα καί τήν κοινωνική ἀλληλεγγύη (κυρίωθ μέ τήν ὄμορφη κυρία μαθ)

Καταλήγοντας οἱ ἐκπρόσωποι τῶν σταθμῶν *«Ζουζούνια»* καί *«Νεραϊδοχώρα»* κάλεσαν σέ συμπαράταξη τό βρεφικό κίνημα τοῦ νομοῦ, ἔστω κι ἄν δέν εἶναι ἀκόμη σέ θέση νά διατυπώσει μέ ἐπάρκεια τίς θέσεις του γιά λόγους εὐνόητους.

Σημ.: Γιά τά ἔμβρυα ἀκόμη δέν ἔχουμε νέα, θά ἀναμένουμε τό τελευταῖο ἐπίσημο ὑπερηχογράφημα...

Ἀ ν τ ι φ ω ν η τ ή ς

Δεκαπενθήμερο Πανθρακικό Ἔντυπο Γνώμης
Διεύθυνση: Κ. Καραθεοδωρῆ 15, 691 00, **Κομοτηνή**
Τηλέφωνο: **25310 81537**
Τηλεομοιότυπο: **25310 81536**
Ἠλ. διεύθυνση: **karaiskk@otenet.gr**
www.antifonitis.gr

Κωδικός 1380

Ἔκδοση τοῦ σωματείου ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΗΣ
Ὑπεύθυνος κατά τόν νόμο: **Καραΐσκος Κώστας**
Συντάσσεται ἀπό ἐπιτροπή
Ἐκτύπωση: *ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΡΟΔΟΠΗΣ Α.Ε.*

Ἐτήσια συνδρομή:
Ἰδιωτῶν **22 €**
Ἐξωτερικοῦ, συλλόγων, ὀργανισμῶν, κλπ: **44 €**

Ἀριθμοί λογαριασμῶν:
EUROBANK 306-0100211038
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΥΠΡΟΥ 7161838

Ἀνα-γνώσεις

Νέοι Τσάβες στήν πίσω αὐλή τῶν γιάνκηδων

Στά «*ΝΕΑ*» (13-10) ό **Γ. Ἀγγελόπουλος** γιά τήν τελευταία μετάσταση τοῦ φαινομένου Τσάβες στή Νότιο Ἀμερική:

«...*Ἀντίπαλος τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ νεοφιλελευθερισμοῦ καὶ φίλος τοῦ Οὔγκο Τσάβες, ὁ Ραφαὲλ Κορρέα εἶναι τὸ φαβορὶ στὶς προεδρικὲς ἐκλογὲς τῆς Κυριακῆς στὸν Ἰσημερινό* (Σ.Σ.: Πέρασε τελικά στόν 2ο γῦρο, κόντρα στόν πλουσιότερο ἄνθρωπο τῆς χώρας).

Καθηγητὴς Οἰκονομικῶν καὶ πρώην ὑπουργὸς Οἰκονομίας, ὁ 43χρονος Κορρέα ἔχει σπουδάσει στὸ Βέλγιο (Λουβαίν) καὶ στὶς ΗΠΑ (διδακτορικὸ στὴν Οἰκονομία ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἰλινόις). «Εἶμαι ἀνθρωπιστής, χριστιανὸς καὶ τῆς Ἀριστερᾶς» λέει γιὰ τὸν ἑαυτό του. «Ἀνθρωπιστής, ἐπειδὴ γιὰ μένα ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ οἰκονομία εἶναι στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου. Χριστιανός, ἐπειδὴ μὲ τρέφει τὸ κοινωνικὸ δόγμα τῆς Ἐκκλησίας. Τῆς Ἀριστερᾶς, ἐπειδὴ πιστεύω στὴν ἰσότητα, τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ὑπεροχὴ τῆς ἐργασίας ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου» ἐξηγεῖ. Ἐπίσης δὲν μασάει τὰ λόγια του γιὰ ὅσους ἀντιπαθεῖ. Ὁ πρόεδρος Τζὼρζ Μποὺς εἶναι γι' αὐτὸν «ἕνας ἐξαιρετικὰ ἠλίθιος πρόεδρος, ὁ ὁποῖος ἔκανε πολὺ κακὸ στὴ χώρα του καὶ στὸν κόσμο». «Χαρακτηρίζοντας τὸν Μποὺς διάβολο», προσθέτει, «προσβάλλεις τὸν διάβολο, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ τελευταῖος εἶναι ἴσως βλαβερός, ἀλλὰ τοὐλάχιστον εἶναι ἔξυπνος».

Ὁ Κορρέα, ὁ ὁποῖος εἶναι παντρεμένος μὲ Βελγίδα καὶ ἔχει τρία παιδιά, διάλεξε τὸ πράσινο ὡς χρῶμα τῆς ὑποψηφιότητάς του. Ἔχει ἀνακηρύξει σὲ ἐχθρό του «τὴν κομματοκρατία» καὶ καταγγέλλει «τὶς πολιτικὲς μαφίες» ποὺ κυβερνοῦν τὴ χώρα του. Ἡ λύση ποὺ προτείνει γιὰ τὸν Ἰσημερινὸ εἶναι ἁπλή. Ἂν ἡ δημοκρατία δὲν λειτουργεῖ καλά, ἂν ἡ συμμετοχὴ στὶς ἐκλογὲς εἶναι μικρή, ἂν οἱ πολιτικοὶ εἶναι συλλήβδην ὑποτιμημένοι καὶ ἂν οἱ πολίτες δὲν βλέπουν βελτίωση τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν τους, εἶναι ἐπειδὴ οἱ κανόνες τοῦ παιχνιδιοῦ δὲν λειτουργοῦν. Ἄρα τὸ Σύνταγμα πρέπει νὰ ἀναθεωρηθεῖ, ἡ πολιτικὴ τῆς ἐλεύθερης ἀγορᾶς νὰ περιοριστεῖ, νὰ διατεθοῦν περισσότερα κρατικὰ κεφάλαια στοὺς φτωχούς. Ὁ Κορρέα καλεῖ τοὺς πολίτες τοῦ Ἰσημερινοῦ «νὰ ξεπεράσουν τὰ ψέματα τοῦ νεοφιλελευθερισμοῦ» καὶ «νὰ ἀνακαλύψουν αὐτὸ ποὺ στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ ἀποκαλεῖται σοσιαλισμὸς τοῦ 21ου αἰώνα» - μία διατύπωση τοῦ Τσάβες, τὸν ὁποῖο ὁ Κορρέα χαρακτηρίζει «προσωπικὸ φίλο». Στὸ πρόγραμμά του ἀναφέρει ὅτι θὰ κλείσει τὴ στρατιωτικὴ βάση τῶν ΗΠΑ στὴ Μάντα τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ θὰ διακόψει τὶς σχέσεις μὲ τὸ ΔΝΤ καὶ τὴν Παγκόσμια Τράπεζα, ἐπειδὴ πιστεύει πὼς συμβάλλουν στὴν ὑπανάπτυξη τῆς χώρας.

Παιδὶ φτωχῆς οἰκογένειας, ὁ Κορρέα γεννήθηκε στὸ λιμάνι Γκουαγιακὶλ καὶ σπούδασε χάρη σὲ ὑποτροφίες. Μετὰ τὴ Λουβαὶν ἐργάστηκε ἐθελοντὴς στὸ Ζουμπάχουα, ἕνα ἰνδιάνικο χωριὸ στὸν Νότιο Ἰσημερινό. «Ἐκεῖ κατάλαβα πὼς τὸ πρόβλημα τῶν Ἰνδιάνων εἶναι ἡ φτώχεια καὶ πὼς ἕνας Ἰνδιάνος εἶναι κατὰ 90% πιθανότερο ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλον πολίτη τῆς χώρας νὰ παραμείνει γιὰ πάντα φτωχός» ἐξηγεῖ. Οἱ ἐπικριτὲς του τὸν χαρακτηρίζουν «γελαστὴ ὕαινα» καὶ «λαϊκιστὴ δημαγωγό». «Σάντσο, ἂν τὰ σκυλιὰ γαβγίζουν, εἶναι ἐπειδὴ προχωρᾶμε» τοὺς ἀπάντησε ἐκεῖνος σὲ προεκλογικὴ συγκέντρωση τσιτάροντας ἀπὸ τὸν "Δὸν Κιχώτη".»

Ὁ μονοθεϊσμός τοῦ Ὀρφισμοῦ (ἐπιτέλους!) ἀναδεικνύεται

Στήν «*Καθημερινή*» (18-10) ἡ Γιώτα Μυρτσιώτη γιά τήν τεράστιας σημασίας εἴδηση πού ἀλλάζει τόν τρόπο πού θεωροῦμε σήμερα τήν ἀρχαία μας θρησκεία. Κοντά μισόν αἰώνα προσπάθησαν νά τόν θάψουν καί σήμερα τά δημοσιεύματα παλεύουν ἀκόμη νά ἀποκρύψουν τήν ἀληθινή του σημασία, ἀερολογώντας γιά τήν παλαιότητα τοῦ κειμένου καί γιά τόν πιθανό συγγραφέα του. Ἡ τεκμηρίωση ὅμως τῶν μονοθεϊστικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Ὀρφισμοῦ εἶναι πιά γεγονός:

«Τὸν Πάπυρο τοῦ Δερβενίου, σ' ἕναν κύλινδρο μήκους περίπου τριῶν μέτρων μὲ μέγιστο ὕψος περίπου 9,5 ἑκατοστῶν, ξετύλιξε προχθὲς τὸ βράδυ ἡ ἐρευνητικὴ ὁμάδα τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, παρουσιάζοντας τὴν πλήρη ἔκδοση τοῦ ἀρχαιότερου βιβλίου τῆς Εὐρώπης στὴν πανεπιστημιακὴ κοινότητα.

(...) Στὴν κατάμεστη αἴθουσα τοῦ μουσείου καθηλωμένοι ἀκροατὲς -πλὴν τοῦ δημάρχου Β. Παπαγεωργόπουλου ποὺ ἦλθε, φωτογραφήθηκε καὶ ἀπῆλθε ἄκομψα λίγα λεπτὰ μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἐκδήλωσης - ἄκουσαν τὶς λεπτομέρειες ἀπὸ τὸ χρονικὸ τῆς 44χρονης ἐπιστημονικῆς ἐργασίας γιὰ τὴν ἀνασυγκρότηση, τὴ μετάφραση καὶ τὴν ἑρμηνεία τοῦ ἄκρως αἰνιγματικοῦ καὶ γεμάτου μυστήριο ἀρχαιότερου κειμένου τῆς δυτικῆς παράδοσης.

"Δὲν πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὸν πάπυρο ὡς ἕνα ἀκόμη μουσειακὸ ἔκθεμα, ἀλλὰ ὡς ἕνα σημαντικὸ ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο τῆς παράδοσης στὴν ὁποία ὅλοι μας ἀνήκουμε. Ἐὰν τὸ κείμενό μας ὑπενθυμίζει τὴν ἱστορία μας, δικαιώνει ἐπίσης τὶς πράξεις μας καὶ ὑποδαυλίζει τὸν πόθο μας γιὰ ἕναν καλύτερο κόσμο, δηλαδὴ ἕναν κόσμο, στὸν ὁποῖο θὰ διαθέτουμε ἀληθινὴ γνώση καὶ ἀκόμη καλύτερα θὰ ἔχουμε συνείδηση πὼς τὴ διαθέτουμε", ὑπογράμμισε ὁ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Κέμπριτζ κ. Ρίτσαρτ Χάντερς γιὰ τὸ μοναδικὸ κείμενο ποὺ "ἔφερε τόσο κοντὰ ὁλόκληρο τὸν κόσμο τῆς κλασικῆς φιλολογίας".

Τὰ συμπεράσματα τῆς 25ετοῦς ἔρευνας στὶς 26 διασωθεῖσες στῆλες, τὶς ἑρμηνεῖες καὶ τὰ σχόλια ποὺ συγκεντρώνει σὲ 300 σελίδες ἡ πρώτη πλήρης ἔκδοση στὴν ἀγγλικὴ γλώσσα «The Derveni Papyrus» (ἐκδόσεις Olschki) ἀνέλυσαν οἱ συγγραφεῖς Κυριάκος Τσαντσάνογλου, Γιῶργος Μ. Παράσογλου καὶ Θεόκριτος Κουρεμένος. «Σκοπὸς τοῦ ποιητῆ Ὀρφέα δὲν ἦταν ἁπλὰ νὰ θέσει αἰνίγματα, ἀλλὰ νὰ ὑπαινιχτεῖ ἀλήθειες ἐξαιρετικῆς σημασίας ποὺ ἀφοροῦν τὴ φύση καὶ τὴν ἐξέλιξη τοῦ σύμπαντος», σημείωσε ὁ κ. Κουρεμένος. Ἄκρως συναρπαστικὸ σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν «ἀπίστευτα βαρετὴ πολιτική» βρίσκει τὸν πάπυρο ὁ καθηγητὴς κ. Χάντερ. Ὁ συγγραφέας του ἀνέφερε: «Θὰ μποροῦσε πράγματι νὰ διαπρέψει ὡς ἕνα ἰδιαίτερο εἶδος πολιτικοῦ: διαθέτει μία σφαιρικὴ ἄποψη γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ κόσμου, στὴν ὁποία ὅλες οἱ διαθέσιμες ἀποδείξεις προσαρμόζονται ἀναγκαστικά, μὲ ἐπιχειρήματα ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ χαρακτηριστοῦν ἄλλοτε ἐξωφρενικὰ κι ἄλλοτε λεπτὰ καὶ πνευματώδη. Εἶναι ἀπόλυτα πεπεισμένος γιὰ τὴν ὀρθότητα τῶν δικῶν του ἀπόψεων καὶ τὴν ἠλιθιότητα τῶν ἀντιπάλων του (οὔτε κὰν γνωρίζει τί θὰ πεῖ ἀπολογητικὸ κείμενο) καὶ μᾶς προσφέρει γνώσεις ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς σώσουν ἀρκεῖ μόνο νὰ τὶς ἀκούσουμε» (...)

"Ἠλεκτρονικός οἰκοδεσπότης" τῆς πρώτης ἔκδοσης προσφέρεται νὰ καταστεῖ τὸ Κέντρο Ἑλληνικῶν Σπουδῶν. Τὴν πρόταση-πρόσκληση πρὸς τοὺς τρεῖς συγγραφεῖς του ἀπηύθυνε ὁ καθηγητὴς τοῦ Χάρβαρντ καὶ πρόεδρος τοῦ ΚΕΣ Γρέγκορι Νάζ. Τὸ ΚΕΣ προσφέρει τὸν διαδικτυακό του τόπο μὲ εἰδική ἱστοσελίδα τοῦ παπύρου, ὅπου οἱ συγγραφεῖς θὰ μποροῦν νὰ ἐνημερώνουν τὴν ἔκδοση ὅσο συχνὰ τὸ ἐπιθυμοῦν...»

BBC: Γκαιμπελιές ὑπέρ τοῦ «*Πολέμου τῶν Πολιτισμῶν*»

Δύσκολα θά ἔβρισκε κανείς τυπικότερο δεῖγμα μαζικῆς προπαγάνδας ὑπέρ τῆς σχεδιαζόμενης ἰσραηλινῆς ἐπίθεσης κατά τοῦ Ἰράν ἀπό τό πρόσφατο ντοκυμαντέρ τοῦ BBC "*Θά βομβαρδίσει τό Ἰσραήλ τήν Περσία;*". Πλήρης νομιμοποίηση τῆς πιθανότητας ἀκόμη καί πυρηνικοῦ χτυπήματος, ἐθισμός τῆς κοινῆς γνώμης μέ τήν ἰδέα τῶν καλῶν πού ἀπειλούμενοι σκέφτονται νά κινηθοῦν προληπτικά, παρέλαση μπροστά ἀπό τήν κάμερα πλήθους ἰσραηλινῶν ἀξιωματούχων καί μόνον ἑνός (!) Ἰρανοῦ διπλωμάτη, συνεχιζόμενη διαστρέβλωση τῶν λόγων τοῦ Ἀχμαντινετζάντ γιά δῆθεν "καταστροφή τοῦ Ἰσραήλ", καμμία ἀπόδειξη πού νά στηρίζει τά λεγόμενα στήν ὀθόνη, ἀπόκρυψη ὅλων τῶν ἱστορικῶν στοιχείων πού δέν ἐξυπηρετοῦν τόν αἱμοδιψή σχεδιασμό, μέ τόν δολοφόνο καί πρώην πρωθυπουργό Ἐχούντ Μπάρακ νά δηλώνει πώς «*τά πυρηνικά τοῦ Ἰράν εἶναι τόσο βαθειά κρυμμένα πού κανένα συμβατικό ὅπλο δέν μπορεῖ νά τά φτάσει καί πολλές ἐγκαταστάσεις εἶναι σέ πυκνοκατοικημένες ἀστικές περιοχές ὅπου μιά ἐπίθεση θά προκαλοῦσε παράπλευρες ἀπώλειες*» (ἄρα μήν ἀρχίσετε πάλι νά μᾶς ζαλίζετε, σᾶς τά λέμε ἀπό τώρα...).

Μόνιμος στόχος τό "κακό" Ἰράν

Ποιός ὑπογράφει τούτη τήν ἀριστουργηματική «ἀνεξάρτητη» παραγωγή τοῦ ἔγκυρου βρετανικοῦ καναλιοῦ; Ὁ κορυφαῖος κινηματογραφιστής τοῦ Ἰσραήλ, Νόαμ Σάλεβ!

Σόρος κατά Φόξμαν

Ὁ Μόρτον Χάλπεριν εἶναι διευθυντής τοῦ Ἰνστιτούτου Ἀνοικτή Κοινωνία (τῆς γνωστῆς βδέλλας πού ἀκούσει στό ὄνομα Τζώρτζ Σόρος) καί παλιό στέλεχος τῶν προέδρων Κλίντον, Νίξον καί Τζόνσον. Μία συνάντησή του τόν περασμένο μήνα ἴσως δρομολογήσει νέες ἐξελίξεις στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο κυβερνᾶται σήμερα ἡ Ἀμερική (ἄρα σέ σημαντικό βαθμό καί ὁ κόσμος): Βρέθηκε καί συζήτησε μέ τούς κυριότερους ἐκπροσώπους τῶν «περιστεριῶν» τῆς φιλοϊσραηλινῆς παράταξης στίς ΗΠΑ, σέ μία προσπάθεια νά συσταθεῖ ἐναλλακτική AIPAC (American Israel Public Affairs Committee), προφανῶς κρίνοντας ὅτι ἡ σημερινή Ἐπιτροπή δέν δρᾶ μέ τόν ἐνδεδειγμένο τρόπο. Εἶναι τόσο χαρακτηριστική ἡ ἀπόλυτη ταύτισή της μέ τό Ἰσραήλ, πού ἔχει ἀρχίσει νά δημιουργεῖ ἀντιδράσεις στούς κύκλους ἐξουσίας οἱ ὁποῖοι δέν θέτουν ὡς ἀπόλυτη προτεραιότητα τά σιωνιστικά συμφέροντα.

Βεβαίως ἡ πρωτοβουλία ξεσκεπάστηκε καί δέχεται τά ἀναμενόμενα πυρά. Ἄλλωστε καί ὁ ἴδιος ὁ Σόρος κατηγορεῖται ἀπό χρόνια ὡς «αὐτομισούμενος Ἑβραῖος» καθώς τηρεῖ τά προσχήματα καί δέν θυσιάζει τήν παγκοσμιοποιητική του λογική χάριν τῶν ἑβραιοκεντρικῶν παραληρημάτων. Ἴσως ὅμως ὁ σχεδιασμός του (στήν περίπτωση πού προχωρήσει) νά λειτουργήσει μέ τρόπο συμπληρωματικό τῆς σημερινῆς AIPAC: Ἡ τελευταία νά σπρώχνει πρός τό ἕνα ἄκρο, ἡ «ἀντίπαλός» της νά ζητᾶ κάτι λιγότερο καί ἡ μπίλια νά κάθεται τελικῶς ἐκεῖ πού θέλουν οἱ ἀπό πάνω.

Νά λοιπόν τά περιθώρια τῆς ἐπιλογῆς στήν ἀμερικανική (κι ὄχι μόνο) δημοκρατία: Μπορεῖς νά διαλέξεις Φόξμαν ἤ Σόρος (ὅπως λέμε Κοκακόλα ἤ Πέψι), ἀπολύτως ἐλεύθερα! Τί ἄλλο νά θέλεις δηλαδή;

Νέο γαλλικό ἔγκλημα

Συνέχεια ἀπό τή σελίδα 1

Ἡ δεδομένη ὑποστήριξή μας πρός τήν δίκαιη ἀρμενική ὑπόθεση εἶναι ἄλλο ἐντελῶς πρᾶγμα ἀπό τήν δικαστική της ἐπιβολή. Ἐννοεῖται ὅτι εἴμαστε στό πλάι τοῦ ἀρμενικοῦ λαοῦ πού ἀγωνίζεται μέ τρόπο θαυμαστό γιά τήν μνήμη καί τήν τιμή του. Δέν μπορεῖ ὅμως κανένας ἐλεύθερος ἄνθρωπος νά διανοηθεῖ ὅτι θά ἀπαγορευτεῖ ἀκόμη καί στόν πιό κακόπιστο Τοῦρκο τό δικαίωμα νά διαβάζει ἀλλιῶς τήν ἱστορία καί νά ἐπιχειρεῖ νά στηρίξει μέ στοιχεῖα τήν ἀνάγνωσή του αὐτή. Κι οὔτε μπορεῖ τό ὅποιο συγκυριακό πολιτικό συμφέρον (ὅπως εἶναι σήμερα ἡ λεγόμενη "εὐρωπαϊκή προοπτική" τῆς Τουρκίας) νά νομιμοποιεῖ τέτοια κατάργηση τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου. Τό ἴδιο ἀκριβῶς, φυσικά, ἰσχύει καί γιά τήν περίπτωση τῆς ποντιακῆς γενοκτονίας ἀλλά καί τοῦ ἑβραϊκοῦ «ὁλοκαυτώματος» μέ τήν ποινικοποίηση τῆς ἄρνησης, τῆς ἀμφισβήτησης ἤ καί τῆς ὑποτίμησής του (!), ὅπου πάλι οἱ σοσιαλιστές τῆς Γαλλίας εἶχαν ἀνοίξει πρό δεκαπενταετίας τόν δρόμο μέ τόν ἐπαίσχυντο νόμο Γκεϊσώ.

Δυστυχῶς ἡ ἐκκοσμίκευση πού διαδέχθηκε τόν καθολικισμό δέν φαίνεται νά ξεπέρασε τά καταγωγικά ἐλαττώματα τῆς φράγκικης κοινωνίας: Οἱ κρατοῦντες ἐξακολουθοῦν νά ἐξυπηρετοῦν τά συμφέροντά τους χρησιμοποιώντας τήν ἀνάγκη της νά ἀναζητᾶ στήν νομιμοποιημένη βία τῶν θεσμῶν «ἀντικειμενικές ἀλήθειες».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΝ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ - ΘΡΑΚΗΣ

ΕΥΧΕΤΗΡΙΟ ΜΗΝΥΜΑ Γ. Γ. ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ
ΑΝ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ - ΘΡΑΚΗΣ
κ. ΜΙΧΑΛΗ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΙΑ ΤΟ ΡΑΜΑΖΑΝ ΜΠΑΪΡΑΜ

Στους μουσουλμάνους συμπολίτες της
Περιφέρειάς μας,
για τη γιορτή του Ραμαζάν Μπαϊράμ
εύχομαι από καρδιάς
Χρόνια Πολλά
με υγεία, ευτυχία, δημιουργικότητα
και πρόοδο.

Ἐκλογές 2006: ΤΑΜΕΙΟ

Συνέχεια ἀπό τήν 1η σελίδα

Ἐρχόμενοι τώρα στά θρακικά, μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι γενικά τό τοπίο σέ ἐπίπεδο νομαρχιῶν δέν ἄλλαξε στό παραμικρό. Σάν νά μήν γίνανε καθόλου ἐκλογές! Ἡ πτώση τοῦ Ζαμπουνίδη στόν Ἕβρο ἦταν μικρή καί ἡ περιορισμένης ἔκτασης ἐπικράτηση τοῦ Κελέτση δέν ἔφτασε γιά νά δώσει τήν ὑπερνομαρχία στή ΝΔ, καθώς ὁ Γιαννακίδης στή Ροδόπη σάρωσε (58%). Στήν Ξάνθη ὁ Παυλίδης ἀπέναντι στόν Καραλίδη ἔκανε περίπατο, καί μέ τήν Καραχασάν νά παραπαίει μεταξύ πλειονοτικῆς σφύρας καί τουρκικοῦ ἄκμονος. Ὅλοι οἱ ἄλλοι (ΚΚΕ, ΣΥΝ, ΛΑΟΣ) ἐξαφανίστηκαν. Τό ἀποτέλεσμα νομίζουμε ὅτι ἀποδεικνύει τόν ρουσφετολογικό (καί μόνο!) χαρακτήρα τοῦ θεσμοῦ τῆς νομαρχίας: Εἰδικά σέ Ἕβρο καί Ροδόπη, μέ μηδενικό ἔργο καί σωρεία ἀποτυχιῶν, ἡ δημοφιλία τῶν νομαρχῶν ἀλλά καί τῶν βασικότερων συμβούλων τους εἶναι κυριολεκτικά σκάνδαλο. Μία τετραετία χαμένη γιά τούς δύο νομούς, μέ ἄπειρα προβλήματα ἄλυτα, προβλήματα ὅμως πού τελικά ...εὐνοοῦν τούς διαχειριστές τῶν (ἄστα νά πᾶνε) λύσεών τους. Ὅπως δηλαδή ὅλος ὁ κόσμος τό περίμενε καί τό ἤθελε, καθώς μιλᾶμε πιά γιά συνενοχή τοπικῶν ἀρχόντων καί κοινωνίας μέ στόχο τόν προσεταιρισμό τῶν κονδυλίων τῆς κεντρικῆς διοίκησης. Γιά μιάν ἀκόμη φορά προκύπτει ἡ ἀναγκαιότητα νά καταργηθοῦν οἱ οὕτως ἤ ἄλλως ἄχρηστες νομαρχίες καί νά προχωρήσουμε σέ αἱρετό Περιφερειάρχη, ἀποφεύγοντας τήν ἐπανεμφάνιση τῆς ἰδίας παθολογίας.

Στίς δημαρχίες εἴχαμε ἀπ' ὅλα: Στήν Ξάνθη ἀπό τήν πρώτη Κυριακή καί μέ ἀπόλυτη πλειοψηφία ἐπανεξελέξη ὁ Λ. Στυλιανίδης (ΝΔ) πού ἐξελίσσεται ἴσως στόν καλύτερο παράγοντα τοπικά. Χωρίς ἕναν μειονοτικό σύμβουλο καί μέ τόν ἀνεξάρτητο συνδυασμό τῶν Τούρκων νά περιορίζεται στό 8,4% καί νά ἐκλέγει 2 συμβούλους (ἤλπιζε σέ 2-4). Στόν δῆμο Μύκης ὁ Μ. Ντουκιαντζή πάτωσε καί βγῆκε πανηγυρικά ὁ Μουσταφά Ἀγκά, πιθανῶς ἐνισχυμένος κι ἀπό τόν πρόσφατο θάνατο τοῦ ψευδομουφτῆ - πατέρα του. Μία ἀπό τά ἴδια; Ἴσως. Πάντως οἱ γλοιωδίες τοῦ Μουτζαχίτ ἀποδοκιμάστηκαν κι αὐτό εἶναι κάτι. Στίς ἄλλες πομάκικες κοινότητες ἐπιβίωσε ἐκλογικά μόνον ἕνας φιλέλληνας πρόεδρος (στήν Κοτύλη). Στήν Βιστωνίδα μαυρίστηκε ὁ ἐπαγγελματίας τῆς ἑλληνοτουρκικῆς σύγκλισης Β. Τσολακίδης καί μόνος ἐκπρόσωπος τῆς γραμμῆς «ξεβρακωνόμαστε» παραμένει ὁ ἐπανεκλεγείς δήμαρχος Τοπείρου Στ. Χατζηευαγγέλου.

Γιά τήν Κομοτηνή τά γράφουμε χωριστά. Παρά τό σημαντικό ἔργο τοῦ Βαβατσικλῆ, ἡ ἀλλαγή ἦρθε ὡς ἀντίδραση στόν καθεστωτισμό κάποιων «ἐπαγγελματιῶν» (μέ τήν κακή ἔννοια) συμβούλων καί στήν φιλοτουρκική ρητορεία τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Στίς Σάπες ἡ νέα καταπόντιση Χαριτόπουλου ἔκλεισε ἕνα κωμικοτραγικό κεφάλαιο στήν ἱστορία τοῦ τοπικοῦ δήμου καί ἡ ἐπανεκλογή τοῦ Γ. Πιλιλίτση στόν 2ο γῦρο ἀπέναντι στόν Στ. Κασέρη ἦρθε μᾶλλον φυσιολογικά. Στίς πομάκικες κοινότητες Κέχρου καί Ὀργάνης οἱ νέοι κοινοτάρχες δείχνουν νά στέριωσαν. Οἱ ἐπίσης μουσουλμάνοι δήμαρχοι Φιλύρας καί Ἀρριανῶν συνεχίζουν ἀκλόνητοι καί ἀνενόχλητοι· μόνο στόν δῆμο Σώστη εἴχαμε ἀλλαγή προσώπου - ὥς ἐκεῖ ὅμως.

Στήν Ἀλεξανδρούπολη ὁ μέχρι χθές δήμαρχος Ἀλεξανδρῆς, κατηγορηθείς γιά ἐγκληματική ἀδράνεια, βυθίστηκε ἀρχικά στό 27% καί στόν 2ο γῦρο ...θριάμβευσε γιά 210 ψήφους ἐπί τοῦ Κούρτη (πού εἶχε ἐπιβληθεῖ ἀποικιοκρατικῷ τῷ τρόπῳ στήν τοπική ΝΔ). Παρήγορο τό συνολικό 13% τῶν συνδυασμῶν Δευτεραίου καί Γκιοκτσέ, ὄχι ὅμως ἀρκετό.

Καί τί μπορεῖ νά κάνει κανείς σέ ἕνα πλαίσιο ὅπου τό ἀντίδωρο τῆς ψήφου εἶναι μερικά λίτρα βενζίνης ἤ ἕνα πενηντάευρο ἤ κάποιες μετεκλογικές "δουλειές" ἤ ...ἤ ...ἤ...

Πολίτικη ἀπάντηση στά περί «ἀμοιβαιότητας»

Ὅπως τά τελευταῖα 15 χρόνια ἔτσι καὶ φέτος, ὁ Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτῶν συμμετεῖχε στὴν ἐτήσια Συνέλευση τοῦ **ΟΑΣΕ** (Βαρσοβία, 2-13/10/06), μὲ θέμα τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα. Ὁ Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτῶν ἀπευθύνθηκε στὴν Συνέλευση τοῦ ΟΑΣΕ κατὰ τὴν 13η ἑνότητα τῆς Συνέλευσης ποὺ ἀφοροῦσε τὶς ἐθνικὲς μειονότητες, θέτοντας τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Πόλης. Στὴν παρέμβασή του ὁ κ. Λεωνίδας Κουμάκης τόνισε ὅτι παρὰ τὶς ὑποσχέσεις τῆς Ἄγκυρας δὲν σημειώθηκε καμμία ἀπολύτως πρόοδος στὰ ἐν λόγῳ θέματα. Ἡ Τουρκία συνεχίζει νὰ θέτει περιορισμοὺς καὶ νὰ ἐμποδίζει τὴν ἐλεύθερη ἄσκηση τῶν θρησκευτικῶν δικαιωμάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Δὲν ἔχει ἀκόμη ἐπιτραπεῖ ἡ ἐπαναλειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Παραβιάζονται τὰ περιουσιακὰ δικαιώματα τοῦ Πατριαρχείου (ὀρφανοτροφεῖο Πριγκήπου, μοναστήρια τῶν Πριγκιποννήσων), σὲ Ἴμβρο καὶ Τένεδο μὲ τὸ πρόσχημα νέου κτηματολογίου τὸ συντριπτικὸ ποσοστὸ τῶν μειονοτικῶν περιουσιῶν χαρακτηρίστηκαν "ἐθνικὴ περιουσία" καὶ διανεμήθηκαν σὲ ἐποίκους ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, μεγάλες ἐκτάσεις ὀνομάζονται "προστατευμένα πολιτιστικὰ καὶ φυσικὰ μνημεῖα" (ν. 2863/1983 καὶ ν. 5226/2005), στερώντας τοὺς νόμιμους ἰδιοκτῆτες ἀπὸ τὶς περιουσίες τους καὶ δηλώνοντας πὼς αὐτὲς οἱ περιουσίες ἀνήκουν στὸ Τουρκικὸ κράτος. Ἕλληνες πολίτες, ἀπόγονοι Ἑλλήνων ποὺ ὑπῆρξαν πολίτες τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας στεροῦνται τοῦ δικαιώματος νὰ κληρονομήσουν τὶς περιουσίες τῶν γονέων τους. Κτλ, κτλ. Χαρακτηριστικὸ ὑπῆρξε τὸ γαλλικὸ ἐνδιαφέρον μετὰ τὴν παρουσίαση τοῦ κ. Κουμάκη καὶ προκλητικὴ ἡ τουρκικὴ ἀπάντηση ποὺ ἀπέφυγε νὰ θίξει ὁποιοδήποτε ἀπὸ τὰ παραπάνω θέματα.

Θρακικές προκηρύξεις

ΠΡΟΕΚΛΗΣΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

Ἡ πρόσκληση ἐκδήλωσης ἐνδιαφέροντος πού βλέπετε δίπλα ἀφορᾶ τό Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης καί ἀναζητᾶ *«ἕνα ἄτομο πανεπιστημιακῆς ἐκπαίδευσης θετικῆς κατεύθυνσης, μέ προηγούμενη ἐπαγγελματική ἐμπειρία σέ ἐρευνητικά ἔργα πού ἔχουν ἐκτελεστεῖ στό ΔΠΘ γιά ἀπασχόληση τήν συλλογή ὑλικοῦ ὑποστήριξης ἱστοσελίδων τοῦ προγράμματος προπτυχιακῶν σπουδῶν τοῦ ΔΠΘ».*

Σέ ἁπλά ἑλληνικά, θέλουμε ἕναν πού νά σπούδασε στό πανεπιστήμιο, ξαναδούλεψε μαζί μας σέ ἐρευνητικό (γουάου!) ἔργο καί ὅλα αὐτά γιατί; Γιά νά καταχωρεῖ σέ ἱστοσελίδες ὑλικό! Δηλαδή αὐτό πού κάνει καθένας 13χρονος πού ἔχει στοιχειωδῶς ἀσχοληθεῖ μέ τό θέμα!

Κι ἄν θαρρεῖτε πώς χειρότερα δέν γίνεται, κάνετε λάθος. Λίγες μέρες πρίν, ἡ προκήρυξη τοῦ ΔΗΠΕΘΕ Κομοτηνῆς γιά ἔργο πάλι διαδικτυακό καί σχετικά ἁπλό, ἔβαλε προϋποθέσεις ἀπαγορευτικές γιά ὁποιανδήποτε τοπική ἐπιχείρηση - μή χάσουν δά καί κανέναν πελάτη οἱ ἀπό κάτω! Κατά τ' ἄλλα ἡ ἔγνοια γιά τήν τοπική ἀγορά τούς καίει...

Ἔκδοση τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ξάνθης

Δ. Μαυρίδη: «*Ἀπὸ τὴν Ἱστορία τῆς Θράκης 1875-1925*»

Το 1924 ἱδρύθηκε στὴ Μυτιλήνη προσφυγικὴ ὀργάνωση Ἀιβαλιωτῶν ποὺ στὸ κέντρο τῆς σφραγίδας ποὺ χρησιμοποιοῦσαν ἔφερε τὴ γραφὴ «Μιμνήσκομαι Νόστου», θέλοντας νὰ κρατήσει ζωντανὴ τὴν ἱστορικὴ μαρτυρία τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τὴν ἱστορικὴ μνήμη συντηρεῖ καὶ ἡ ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου μὲ τίτλο «Ἀπὸ τὴν Ἱστορία τῆς Θράκης 1875 - 1925» ποὺ συνέγραψε καὶ ἐπιμελήθηκε ὁ Δημήτρης Μαυρίδης. Στὴν ἔκδοση αὐτὴ συγκεντρώνονται μὲ εὔληπτο καὶ αἰσθητικὰ φροντισμένο τρόπο ἱστορικὰ τεκμήρια γιὰ τὴν ἑλληνικὴ παρουσία στὴν Ἀνατολικὴ Θράκη ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ξερριζωμὸ τῶν κατοίκων της. Τὸ πλούσιο φωτογραφικὸ ὑλικὸ ποὺ μὲ περισσὴ σπουδὴ συλλέγει, χρόνια τώρα, ὁ συγγραφέας συνοδεύεται ἀπὸ κατατοπιστικὲς ἐπεξηγήσεις ἀλλὰ καὶ σύντομες, πλὴν ὅμως περιεκτικές, περιγραφὲς τῶν ἱστορικῶν συμβάντων. Ἡ μεγάλη περιπέτεια τοῦ ξερριζωμοῦ ἀπὸ τὶς πατρογονικὲς ἑστίες καὶ τὰ προβλήματα μετεγκατάστασης τῶν προσφύγων στὴν Ἑλλάδα ξεδιπλώνονται μέσα ἀπὸ σπάνια φωτογραφικὰ τεκμήρια ἀλλὰ καὶ τὶς μαρτυρίες ποὺ θησαυρίζονται πρὸς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου. Παράλληλα ἀναδεικνύεται ἡ μεγάλη συνεισφορὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Θράκης στὰ γράμματα, στὸ ἐμπόριο, στὶς μορφὲς κοινωνικῆς ὀργάνωσης. Οἱ προθέσεις τοῦ συγγραφέα εἶναι ξεκάθαρες: δὲν ἀποβλέπει στὴν ἀναμόχλευση ἰδεολογημάτων γιὰ χαμένες πατρίδες, οὔτε ἀναλώνεται σὲ θρηνωδίες ἀλλὰ ἐνδιαφέρεται πάνω ἀπ' ὅλα γιὰ τὴ διάσωση τῆς ἱστορικῆς μνήμης, τῶν τεκμηρίων ποὺ συγκροτοῦν τὸ πρωτογενὲς ὑλικὸ τῆς ἔρευνας καὶ ἀνασυνθέτουν μέσα ἀπὸ τὴ συμβολική τους λειτουργία τὰ πολιτισμικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Θράκης. Ὁ Δημήτρης Μαυρίδης μὲ περισσὴ διανοητικὴ ἐντιμότητα καταγράφει καὶ ἀναφέρει πηγὲς καὶ μαρτυρίες, ὑπομνηματίζει φωτογραφικὰ τεκμήρια, ἑρμηνεύει γεγονότα μὲ ἐμφανὴ τὴ διάθεση νὰ συμβάλει στὴν ἱστορικὴ αὐτογνωσία μέσα ἀπὸ τὴ διάσωση τῆς ἱστορικῆς μνήμης. Ἡ παραστατικὴ προσέγγιση τῆς ἱστορικῆς περιόδου ποὺ ἐπιχειρεῖ ὁ συγγραφέας, μὲ τὴν ἐναργὴ ἀφήγηση τῶν γεγονότων καὶ τὸν συγκρατημένο, λυρικό κατὰ περιπτώσεις, σχολιασμό, καθιστοῦν τὴν ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου ἑλκυστικὴ καὶ τὴν ἀνάπλαση τῶν γεγονότων ὑποβλητική. Ὁ Δημήτρης Μαυρίδης δὲν προβάλλει τὸν ἰσχυρισμὸ γιὰ μία ἀντικειμενικὴ προσέγγιση τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, οὔτε προσκομίζει τεκμήρια γιὰ τὴν ἄρση τῆς ὑποκειμενικότητας στὴν ἱστορικὴ ἀφήγηση. Μέσα ἀπὸ τὴ συνειρμικὴ λειτουργία τῶν εἰκόνων, τὸ γλαφυρὸ ὕφος τῆς ἀφήγησης καὶ τὸν συγκλονιστικὸ λόγο τῶν μαρτυριῶν ποὺ ἐρανίζονται στὸ βιβλίο ἡ ἱστορικὴ καταγραφὴ τῆς περιόδου 1875-1925 δὲν ἀποβλέπει στὴν καλλιέργεια μιᾶς ἰδεολογίας ἀλυτρωτισμοῦ ἀλλὰ στὴν ὑπενθύμιση τοῦ ἱστορικοῦ χρέους νὰ διασωθοῦν τεκμήρια πολιτισμοῦ, μαρτυρίες ἄλλοτε ὑπαρκτικῆς γνησιότητας.

Παναγιώτης Σωτηρόπουλος

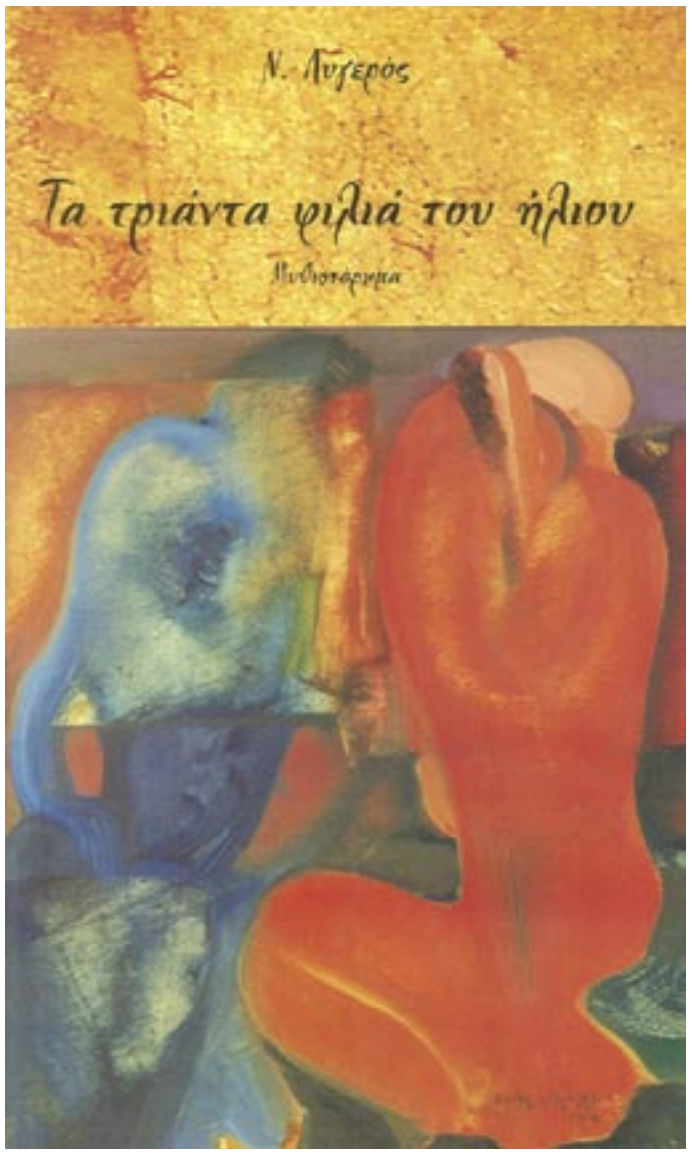

ΝΙΚΟΣ ΛΥΓΕΡΟΣ - Τα τριάντα φιλιά του ήλιου

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΠΑΝΙΔΗ,

Θερμοπυλών καί Πλάτωνος 11, 67100 Ξάνθη

τηλ. & τ/ο: 25410 27544, info@spanidis.gr www.spanidis.gr

Προεκλογικός Βαβατσικλῆς καί τουρκισμός

Νά χάνεις τά λόγια σου...

Συνέχεια ἀπό τήν 1η σελίδα

Μπροστά σέ τέτοιες φράσεις, πού θυμίζουν ἐθνικιστικά παραληρήματα Γκρίζων Λύκων, ὠχριᾶ κάθε προηγούμενη ἐπίδοση προεκλογικῆς ἀναξιοπρέπειας. Οἱ ἁπλές ἀναφορές σέ «Τούρκους ψηφοφόρους» (πού ἄλλωστε γιά πολλούς συντοπίτες μας εἶναι λογικές, ὅταν δέν γενικεύονται καί δέν ἐπιβάλλονται) εἶναι πταίσματα ἀνάξια λόγου ἐνώπιον τέτοιου μανιφέστου - ὅπου κατάφεραν νά βάλουν καί ἀναφορά στούς «ὁμοεθνεῖς» τοῦ Ἡφαίστου (μιλώντας γιά τούς τουρκόφωνους γύφτους τοῦ ἐν λόγῳ οἰκισμοῦ) - τό ὁποῖο κατέληγε: «Πολύ σκληρή θά εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ Τούρκου τῆς Κομοτηνῆς»!

Καί πῶς νά ἀντιδράσει στόν ὀχετό αὐτόν ὁ καημένος ὁ Κοτσάκης πού δέν εἶχε τή τύχη νά τόν ψηφίσουν οἱ μειονοτικοί; Δήλωσε (ἤτοὐλάχιστον ἔτσιγράφτηκε) πώς ἄν νικήσει, ἕνας πλειονοτικός σύμβουλός του θά παραιτηθεῖ προκειμένου νά μπεῖ στό δημοτικό συμβούλιο ἕνας ἀκόμη μουσουλμάνος! Ἔ, ρέ, τί ὡραία κοινωνία πού εἴμαστε ἐδῶ στή Θράκη! Τί ἁρμονική συνύπαρξη εἶναι αὐτή! Τί ἀγαπητική ἀλληλοπεριχώρηση!

Πέρα ἀπό κάθε πλάκα, βέβαια, τό θέμα εἶναι τεράστιο. Θυμίζουμε ὅτι ὁ Τάσος πού κυκλοφόρησε αὐτό τό κατάπτυστο φυλλάδιο εἶναι ἐκεῖνος πού ἐπί χρόνια τολμοῦσε νά λέει δημοσίως τά πράγματα μέ τ' ὄνομά τους, συχνά χλευάζοντας ὅσους δέν τό ἔπρατταν φοβούμενοι τήν τούρκικη ἀπόρριψη. Ἐκεῖνος (καί ὁ μόνος) πού ἔστελνε μήνυμα γιά τήν ἀρμενική γενοκτονία καί τιμοῦσε ἐκδηλώσεις γιά τήν ποντιακή, πού βράβευε τόν Βάσο Λυσσαρίδη ὅταν τόν φέρναμε - ὡς «Α» - στήν Κομοτηνή, μέ σύσσωμο τό δημοτικό συμβούλιο νά ἀπουσιάζει διά τόν φόβο τῶν Ἰουδαίων. Ἐκεῖνος πού εἰς ἐπήκοον ὅλων ἐκφράζονταν μέ τόν πιό ἀπαξιωτικό τρόπο γιά τό Προξενεῖο καί τά ὄργανά του - μάλιστα κόμπαζε καί πώς ἔταξε τοῦ προηγούμενου Τούρκου Προξένου νά τόν ...δείρει πρίν φύγει! Τώρα τό πῶς γίνεται ἀπό τό σημεῖο αὐτό νά φτάσεις νά ὑπερκεράσεις τούς ...οὐλκουτζούδες σέ τουρκοφροσύνη - στά λόγια, ἔστω - μόνο ὁ ἴδιος μπορεῖ νά τό πεῖ.

Ποιό ἦταν τό τελικό ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς ἐργώδους προσπάθειας γιά προσεταιρισμό - ἐπί προσωπικοῦ καί

YENİ YÖN

GÜMÜLCİNE TÜRKÜ TARİHİ
BİR SORUMLULUKLA KARŞIKARŞIYA!!!

BEŞE KARŞI BİR

ὠφελιμιστικοῦ ἐπιπέδου - τῆς μειονοτικῆς εὔνοιας; Πολύ φτωχό σέ σχέση μέ ὅ,τι ἀπωλέσθηκε. Οἱ ἐσωκομματικές ἔριδες, ἡ περιφρόνησή του πρός τούς μικρότερους συνδυασμούς, ἡ ἐγωμανία καί οἱ παλινωδίες του ἐκμηδένισαν τά κέρδη καί ἡ προσβεβλημένη πλειονότητα μέ τήν ψῆφο της ἔδειξε Κοτσάκη. Ἦταν ἴσως ἡ πρώτη φορά πού ἐκδηλώθηκε μία μαζική δυσαρέσκεια (γιά τό προαναφερθέν ἄθλιο φυλλάδιο) τοῦ χριστιανικοῦ στοιχείου στήν κάλπη καί ἐλπίζουμε νά μήν ἀποδειχθεῖ καί ἡ τελευταία.

Ὅσον ἀφορᾶ ἐμᾶς, πού στηρίξαμε τόν Τάσο δίχως ποτέ τό παραμικρό ἀντάλλαγμα στό παρελθόν (καί μάλιστα σέ στιγμές πού τό χρειαζόταν καί δέν τό εἶχε ἀπό "συντρόφους" του), φυσικά καί δέν μετανιώνουμε· ἦταν πράγματι ἡ καλύτερη παρουσία **τότε**. Ἄν τώρα ἔχει ἀποφασίσει πώς ἡ ἀντίθετη τακτική καί πορεία εἶναι προτιμότερη καί σκοπεύει νά γίνει ...ἄλλος, δικαίωμά του. Ἐμεῖς ἐξακολουθοῦμε νά πιστεύουμε ὅτι πέρα ἀπό τίς καρέκλες, τά κόμματα καί τά φράγκα ὑπάρχουν καί ἄλλα σοβαρά πράγματα στή (δημόσια) ζωή, πού δέν ἐξαργυρώνονται μέ τίποτε, σκοπεύουμε μάλιστα νά συνεχίσουμε νά ἐγκαλοῦμε ὅποιον δείχνει νά τά ξεπουλάει. Ἄς μᾶς συγχωρεθεῖ τό θράσσος...

Κ.Κ.

ΚΑΡΑΧΑΣΑΝ:

Τέλος ἤ ἀρχή;

Τελικά τό στοίχημα τοῦ ΠαΣοΚ μέ τήν ὑποψηφιότητα τῆς Γκιουλμπεγιάζ Καραχασάν δέν ἐξελίχτηκε οὔτε σέ θρίαμβο οὔτε σέ καταστροφή. Τό ποσοστό τοῦ συνδυασμοῦ ὑπολειπόταν βεβαίως ἐκείνου τοῦ 2002 κατά 10 ποσοστιαῖες μονάδες ἀλλά πρέπει νά συνεκτιμηθεῖ τόσο ἡ ἀπουσία τοῦ ΣΥΝ (πού φέτος κατέβασε δικό του ὑποψήφιο) ὅσο καί τό θέμα πού δημιουργήθηκε μέ τήν ἀμφιλεγόμενη ὑποψηφιότητα. Τέλος, δέν πρέπει νά ὑποτιμηθεῖ ἡ εὔλογη δυσχέρεια πολλῶν συνελλήνων νά ψηφίσουν μία ἄγνωστή τους καί ἄπειρη μουσουλμάνα, γιά τήν ὁποία τά μοναδικά ἐχέγγυα ἦταν ὁ λόγος δύο - τριῶν στελεχῶν καί ἡ κομματική ἐντολή.

Ἡ Γκιουλμπεγιάζ κέρδισε τελικά τήν πλειοψηφία σέ δύο πομάκικες κοινότητες τῆς ὀρεινῆς Ξάνθης (στίς Θέρμες καί στίς Σάτρες), ἐνῷ δέν πῆγε ἄσχημα καί στά ἄλλα πομακοχώρια. Δόθηκε γραμμή ἔξωθεν νά ὑπερψηφιστεῖ, ὅπως λέχθηκε; Ἄγνωστο. Μᾶλλον πρέπει νά ξαναποῦμε τό αὐτονόητο: Γιά νά ἀποδώσει κάτι ἡ προσπάθεια ἐπένδυσης στό πρόσωπό της, εἶναι ἀνάγκη νά στηριχθεῖ ἡ Καραχασάν κι ὄχι νά ἀφεθεῖ στό ἔλεος τῶν προξενόφωνων (ὅπως συνέβη πρόσφατα μέ τόν Μουζαφέρ Καπζά). Ἄν ὑπάρχει μιά ἐλπίδα γιά καλύτερη ἐξέλιξη πρέπει νά μήν ἀφεθεῖ στήν (προδιαγραμμένη) μοίρα της ἡ ὑπόθεση. Ὄχι ἄλλα μισά βήματα.

Κ.Κ.

Σεμπαεδήν Καραχότζα

¨Η καθημερινή γλώσσα των Πομάκων της περιοχής Μύκης¨

Το βιβλίο αυτό παρουσιάζει με τρόπο συνοπτικό τη ζωντανή γλώσσα των Πομάκων της περιοχής Μύκης του Νομού Ξάνθης. Αποτελείται από οκτώ κεφάλαια που καλύπτουν πομάκικες παροιμίες, ιδιωματισμούς, καθημερινούς διαλόγους, καθημερινές εκφράσεις, ευχές – κατάρες και στοιχεία γραμματικής. Τα δυο τελευταία κεφάλαια είναι το Πομακο-Ελληνικό και το Ελληνο-Πομακικό λεξικό που δίνουν την δυνατότητα στον αναγνώστη να έρθει σε επαφή με το βασικό λεξιλόγιο της πομακικής και να γνωρίσει το γλωσσικό πλούτο μιας από της ολιγότερο ομιλούμενες γλώσσες της Ευρώπης.

Ο Σεμπαεδήν Καραχότζα του Γιουσούφ γεννηθηκε στο χωριό Προσήλιο του Νομού Ξάνθης το 1979. Σπούδασε στο Γυμνάσιο Σμίνθης και στο 3ο Γενικό Λύκειο Ξάνθης. Από το 1997 μέχρι το 2001 σπούδασε στη Νομική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, την οποία δε μπόρεσε να ολοκληρώσει λόγω προβλημάτων υγείας. Στην συγγραφή αυτού του βιβλίου τον οδήγησε η αγάπη του για την μητρική του γλώσσα και για την ιστορία των Πομάκων. Είναι παντρεμένος και πατέρας δυο παιδιών. (Σελ. 208, 14 χ 21 εκ., τιμή 10,45 € με Φ.Π.Α. - ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΠΑΝΙΔΗ)

Ὄχι και τόσο αναπάντεχο τελικά…

Βρίσκεται μακριά από την πραγματικότητα όποιος χαρακτηρίζει το αποτέλεσμα στον Δήμο Κομοτηνής «αναπάντεχο» ή «έκπληξη». Εμείς ευτυχώς προσγειώσαμε έγκαιρα τον (ατυχέστατο…) φιλοβαβατσικλικό οίστρο που μας διακατείχε εδώ και κάμποσο καιρό υπέρ της «Νέας Πορείας», ένεκα ψευδαισθήσεών μας για επιμέρους θετικά σημεία στο πολιτικό της στίγμα. Κυρίως όσον αφορά μια τελικώς απωλεσθείσα ευαισθησία για κρίσιμα θέματα «εθνικής» χροιάς με ευρύτερες όμως πρακτικές κοινωνικοπολιτικές συνέπειες.

Ένας εύστοχος τίτλος από ανάλυση του «Έθνους» για τις πανελλαδικές εκλογικές αναμετρήσεις είναι πως «Οι πολίτες πετούν το γάντι στα κόμματα». Θα ήταν ακριβέστερο και πιο ελπιδοφόρο το «Οι πολίτες ξεπερνούν τα κόμματα και τον εαυτό τους». Έτσι και στην Κομοτηνή· κανείς δεν ανέμενε μια τόσο εύκολη και ηχηρή επικράτηση Κοτσάκη. Ο ίδιος δεν έδειχνε τόσο στιβαρός κι αυτόνομος. Απλά αξιοπρεπής ήταν ο άνθρωπος κατά την σύντομη προεκλογική του έκθεση και το κομματικότατο παρελθόν του. Ούτε το ψηφοδέλτιό του ήταν τόσο μαγνητικό που να ρυμουλκήσει ενσυνείδητους ψήφους επιδοκιμασίας. Τίποτα δεν προδιέθετε ας πούμε ότι κάποιοι φελλοί της «Σύγχρονης Πόλης» (θυμίζουμε κάτι «Έρχεται…» ή «όταν η τοπική αυτοδιοίκηση είναι γένους θηλυκού όλα μπορούν να συμβούν…») θα εκδιώξουν τους αντίστοιχους της «Νέας Πορείας». Να μην αναφέρουμε τώρα και για αυτούς ονόματα τενεκέδων και λαμογίων όπως τα εισπράττουμε σε κουβέντες καφενείων και κατηγορηθούμε για επαγγελματίες της καθολικής δυσπιστίας. Και όμως, φάνηκε στην κάλπη ξεκάθαρα ότι υπήρχε σαφής αποσύνδεση της ψήφου του πρώτου γύρου (στο σόι και στην «υποχρέωση») σε σχέση με τον δεύτερο γύρο. Χωρίς προκαταλήψεις, οι χριστιανοί και μουσουλμάνοι αστοί απέρριψαν το αντιαισθητικό πρότυπο της αμετροέπειας και του ενίοτε απροσχηματιστου καθεστωτισμού της δημοτικής Αρχής και επένδυσαν σε κάτι αόριστο μεν, νέο δε και δυνητικά παραγωγικότερο.

Έκανε έργο ο Τάσος Βαβατσικλής αλλά εισπράχθηκε ως στοιχειώδες και αυτονόητο από τους πολίτες και όχι ως εξέχον. Διαχειρίστηκε με μαεστρία πολύπλοκες καταστάσεις αλλά μόνον η εμπειρία δεν συγκινεί πια τον διψασμένο για άλλο ύφος πολίτη. Κατηγορήθηκε για αδιαφάνεια και αντέδρασε σπασμωδικά και απροετοίμαστος, γητεμένος από το δήθεν εύκολο όριο του 42% που του δώρησε η συγκυριακή σκοπιμότητα της εκλογικής οικονομίας της Ν.Δ. Αποκατέστησε όλους τους δρόμους με μία σύντομη και αγχώδη προσπάθεια γιγαντιαίας ασφαλτόστρωσης, ποντάροντας στην κοντή μνήμη του επί οκταετία ταλαιπωρημένου από τη λακκούβα και την καθημερινή ασφυξία πολίτη. Και δεν του βγήκε.

Ταλαντεύτηκε ανάμεσα σε δείγματα εθνικής αξιοπρέπειας και δουλικότητας απέναντι στον κεμαλικό μειονοτικό μοχλό. Διάλεξε και έγλειψε άκαιρα και άστοχα. Και ο μειονοτικός μοχλός τον χλεύασε με τη σειρά του στηρίζοντάς τον αρκετά αλλά όχι καθοριστικά. Όχι σε σημείο που να ισορροπήσει τις ψήφους εκατοντάδων συμπολιτών μας, χριστιανών και μουσουλμάνων, κάθε κοινωνικής τάξης, που καταδίκασαν αποφασιστικά τη στάση του είτε ως αναξιοπρεπή είτε ως τυχοδιωκτικά επαμφοτερίζουσα.

Στενοχωρήθηκε ο νυν δήμαρχος κατά δήλωσή του από την έλλειψη ανανέωσης εντός του συνδυασμού του. Χαλαρά όμως και μετά τον πρώτο γύρο, πολύ καθυστερημένα δηλαδή για οποιαδήποτε κίνηση αποκατάστασης. Οι μηχανισμοί και η εξαγορασμένη, κυριολεκτικά και μεταφορικά, αναγνωρισιμότητα των βασικότερων συνεργατών του ήταν αποδοτικά απλά για να τους διασώσουν ατομικά για μία εβδομάδα. Η αλαζονική ψηφοσυλλεκτική επίδειξη του πρώτου γύρου απώθησε για τον δεύτερο κρίσιμα στρώματα του πληθυσμού, αυτά δηλαδή που καταδεικνύουν πόσο αυτοπροσδιοριζόμενη και σύνθετη έχει καταστεί η πολιτική συμπεριφορά των Ελλήνων. Έτσι πήγαν στην αποχή, στο λευκό και στον Δημήτρη Κοτσάκη.

Και τελευταίο, όχι όμως λιγότερο σημαντικό: Ο δήμαρχος επιτέθηκε άκομψα και άγαρμπα στους αντιπάλους του προκαλώντας τον κοινό νου, έστω κι αν οι αιτιάσεις του ήταν εύλογες, ακόμα και αν οι υπαινιγμοί του δεν ήταν εντελώς αβάσιμοι. Και τιμωρήθηκε. Ήταν μεγάλο λάθος των υποστηρικτών του, όπως ομολογούμε ότι υπήρξαμε και εμείς, να υποτιμούν την συμπεριφορά του έναντι όλων, που βρισκόταν στα όρια της αναίδειας και της προπέτειας. Υποσυνείδητα υποβαθμίζαμε τον παράγοντα της απαιτούμενης συγκρότησης και ευγένειας στο χαρακτήρα δημοσίων ανδρών και στρεψοδικούσαμε υπέρ της πρακτικής τους αποτελεσματικότητας, ξεχνώντας ότι κάποια βασικά κριτήρια επιλογής και στήριξης του άρχοντα μιας πόλης κάποτε ξεχειλώνουν και καταστρέφουν την εφαρμοστή γραμμή του κοστουμιού «ηρωικός εμπειρικός εργάτης» και «λαϊκότροπος μάστορας της τοπικής αυτοδιοίκησης».

Αποκλειστική συνέντευξη της Φαγάνας Μπουλντοζίδου στον «Α»!

«Η Ικονίου μία "οικολογική" - εκπαιδευτική οδός»

Είναι θηριώδης και δυναμική. Με το εκτόπισμά της προκαλεί το ενδιαφέρον του κόσμου και ιδίως των μικρών παιδιών. Η συνεισφορά της προς όφελος του κοινωνικού συνόλου έστρεψε και το δικό μας βλέμμα πάνω της. Την προσεγγίσαμε λοιπόν και με μεγάλη μας χαρά διαπιστώσαμε ότι, με τα μυαλά στο κεφάλι της και χωρίς ίχνος κομπορρημοσύνης, προσφέρεται ανοιχτή σε κάθε ερώτηση, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη και την συμπάθειά μας. Ο λόγος για την Φαγάνα Μπουλντοζίδου, κάτοικο της συνοικίας της Ρέμβης στην Κομοτηνή:

- Κυρία Μπουλντοζίδου, πόσο καιρό κατοικείτε στη Ρέμβη;

- Επίτρεψέ μου καταρχάς να μιλάμε στον ενικό, και πλάι σ' αυτόν, αν σου είναι εύκολο, θα σε παρακαλούσα να με αποκαλείς απλά Φαγάνα ή, ακόμα καλύτερα, με το χαϊδευτικό μου Άννα! Για να απαντήσω τώρα στην ερώτησή σου, κατοικώ μόνιμα στη Ρέμβη, και συγκεκριμένα στην οδό Ικονίου, εδώ και πάνω από δύο μήνες. Οφείλω να ομολογήσω ότι είμαι πολύ ευχαριστημένη από τους γείτονές μου, με τους οποίους κι έχουμε αναπτύξει φιλικότατες σχέσεις. Ιδιαίτερη είναι η επαφή που 'χω με τα παιδιά, που με περιτριγυρίζουν διαρκώς και δεν παραλείπουν να με περιεργάζονται συχνά-πυκνά!

- Πώς προέκυψε η εγκατάστασή σου στην οδό Ικονίου;

- Στην Ικονίου εργαζόμουν το καλοκαίρι που μας πέρασε, κατά τις εργασίες αποκατάστασης της οδού. Από τον δεκαπενταύγουστο όμως κι εξής, οι εργασίες σταμάτησαν κι εγώ κατοικοεδρεύω πλέον στην οδό, καθώς το περιβάλλον μού άρεσε κι εξακολουθεί να με εμπνέει!

- Ποιοι είναι εκείνοι οι συγκεκριμένοι παράγοντες που σε οδήγησαν στην μόνιμη εγκατάστασή σου στην Ικονίου;

- Πρώτα-πρώτα, κατοικώντας στην Ικονίου, βρίσκομαι στο περιβάλλον μου: είμαι συνεχώς μέσα στα χώματα και τη σκόνη κι έχω τη δυνατότητα να εξασκήσω τα δόντια μου όποτε το επιθυμήσω, με νέες άσκοπες εκσκαφές! Έπειτα, με εμπνέει το γεγονός πως η Ικονίου έχει μετατραπεί σε μία «οικολογική» οδό: καθώς έπαψε να θυμάται τι σημαίνει άσφαλτος από τότε που της στρώσαμε το χαλίκι και τα πάντα σταμάτησαν εκεί, η οδός συμβάλλει στην απορρόφηση των νερών βροχής, που νωρίτερα αδυνατούσαν να βρουν διέξοδο στην άσφαλτο. Έτσι εκμηδενίζεται η πιθανότητα πλημμύρας, ενώ οι περίοικοι απολαμβάνουν το λασπερό κλίμα των βροχών που μοσχοβολάει φθινόπωρο! Δεν το βρίσκεις κι εσύ πολύ ρομαντικό;

- Πράγματι, άκρως ρομαντικό! Ποια άλλα πλεονεκτήματα σού χάρισε η διαμονή σου στην Ικονίου;

- Η Ικονίου μού πρόσφερε το κατάλληλο οικογενειακό περιβάλλον για την ανατροφή του παιδιού μου! Συνιστώντας η ίδια ένα διαρκές σχολείο με εξαιρετικές εργαστηριακές συνθήκες για κάθε φαγάνα, εκπαιδεύει το παιδί μου να διεισδύει στο βάθος των στρωμάτων, ενώ συνδυάζει τη μάθηση με γόνιμες παιδαγωγικές μεθόδους που προκρίνουν το παιχνίδι ως εργαλείο γνώσης και κοινωνικοποίησης, καθώς η εξάσκηση στο εργαστηριακό σκάψιμο συνοδεύεται από το κύλισμα στα χώματα, δηλαδή από ατέλειωτες ώρες χαράς, ψυχαγωγίας και συναισθηματικής πλήρωσης!

- Ο λόγος σου πραγματικά με εντυπωσιάζει! Θέλεις να μας μιλήσεις για τις σπουδές σου;

- Οι περισσότεροι θεωρούν εκ πρώτης όψεως πως ανήκω στην εργατική τάξη. Αγαπώ όντως ολόψυχα τους εργάτες, με τους οποίους και συνεργάζομαι άψογα, ωστόσο προσωπικά έχω αποφοιτήσει από τη σχολή μηχανολόγων – μηχανικών κι έχω εκπονήσει το διδακτορικό μου στην ψυχολογία των ανθρώπων κατά τη διάρκεια εκτέλεσης χρονοβόρων έργων στην περιοχή τους. Αν θα έπρεπε, λοιπόν, να κατατάξω τον εαυτό μου στην ταξική διαστρωμάτωση, θα με χαρακτήριζα μάλλον «αστή», με έντονη την ψυχολογία της εύπορης μεγαλοαστής, κι όχι της «στριμωγμένης» μικροαστής. Ως προς τα ταξικά μου χαρακτηριστικά, άλλωστε, δεν πρέπει να ξεχνάς ότι συγγενεύω πολιτικά με τον πατριάρχη της φάρας μας, τον αρχιμπουλντόζα Μιλτιάδη Έβερτ!

- Υπάρχει στο μυαλό σου το ενδεχόμενο ότι ίσως χρειαστεί να μετακομίσεις με την οικογένειά σου εκ νέου και να εγκαταλείψετε οριστικά την οδό Ικονίου;

- Ούτε που θέλω να σκέφτομαι κάτι τέτοιο! Πάντως σε βρίσκω εξαιρετικά αισιόδοξο αναφορικά με την πορεία των εργασιών στην οδό. Προσωπικά, και χωρίς να 'μαι μέσα στο μυαλό του εργολάβου, θεωρώ ότι καί τον επόμενο δεκαπενταύγουστο η οδός πάλι θα «πορεύεται» με τα χαλίκια της κι εγώ θα συνεχίσω να απολαμβάνω τη θαλπωρή της Ικονίου και των κατοίκων της, κάτι που είναι κι ο στόχος μου άλλωστε!

- Άννα, σ' ευχαριστούμε θερμά!

- Κι εγώ ευχαριστώ!

Γ.Σ.

Πᾶς μή Ἕλλην βάρβαρος!

Διασχίζοντας ὁδικῶς τήν κοιλάδα τοῦ Πρέσεβο στή νότια Σερβία, μέ τήν καταθλιπτική ἀλβανική παρουσία παντοῦ ὁλόγυρα - κακό σημάδι γιά τό μέλλον τῆς περιοχῆς, καί μέ τίς ἄπειρες τούρκικες νταλίκες νά ἀποδεικνύουν τόν δυναμισμό τῆς οἰκονομίας τῆς γείτονος προκαλώντας μαῦρες σκέψεις γιά τήν δική μας κατάσταση, ξαφνικά βρήκαμε μπροστά μας τήν πλάτη τοῦ Κυριάκου! Μὲ ἕνα τεράστιο "Hellas" στόν πίσω μουσαμά του, κάτω ἀπό τήν γαλανόλευκη καί λίγο πιό κάτω, μέ ἀρχαιοπρεπεῖς χαρακτῆρες, ΠΑΣ ΜΗ ΕΛΛΗΝ ΒΑΡΒΑΡΟΣ! Τρελλάθηκα! Αὐτό πού ἄν τό ἔβλεπα στή Θεσσαλονίκη θά μοῦ φαινόταν κωμικό (ἀφοῦ ὅσο ρεαλιστικό ἦταν πρίν δυόμισι χιλιάδες χρόνια τόσο σήμερα ἠχεῖ σάν ἀνέκδοτο), ἐκεῖ μὲ συγκλόνισε: Ἕνας πατριώτης μου νταλικέρης ταξιδεύει στά Βαλκάνια μὲ τὴν ἐθνική του περηφάνεια σέ στύση, δίχως νά σκοτίζεται γιά τό τί πιστεύουν οἱ γύρω καί γράφοντας στά τέτοια του τό ἀνθελληνικό κοπάδι τῶν πανεπιστημόνων καί τῶν δημοσιόγραφων πού ξιπάζονται μέ κάτι τέτοια.

Γειά σου ρέ Κυριάκο, ἀδερφέ μου Ἑλληνάρα, ὥρα σου καλή καί σ' εὐχαριστῶ!

Η νέα απαγόρευση του υπουργείου παιδείας της Τουρκίας

Ν. Λυγερός

Δεν επαρκούσε η απαγόρευση του Μικρού Πρίγκιπα του Antoine de Saint-Exupéry για το υπουργείο παιδείας της Τουρκίας. Τώρα αποφάσισε να λογοκρίνει από τα σχολικά βιβλία τον πίνακα του Eugène Delacroix «Η Ελευθερία οδηγεί τον λαό». Η πρώτη απαγόρευση αφορούσε τον Kemal, ενώ η δεύτερη αφορά τη μουσουλμανική θρησκεία. Ο λόγος της λογοκρισίας είναι ότι στον πίνακα εμφανίζεται μια γυναίκα με γυμνό στήθος που δεν μπορεί να βρίσκεται στη σελίδα 65 του βιβλίου της πολιτικής αγωγής για θρησκευτικούς λόγους. Βλέπουμε και πάλι το παράδοξο της Τουρκίας που παίζει το διπλό της παίγνιο. Ισχυρίζεται ότι είναι λαϊκό κράτος και προστατεύει τον Kemal από τις λογοτεχνικές δήθεν επιθέσεις αλλά και ότι είναι μουσουλμανικό καθεστώς και προστατεύει τα παιδιά από το βλέμμα του γυμνού στήθους. Βέβαια, σε κάθε περίπτωση τα έργα φιλοτεχνήθηκαν από Γάλλους δημιουργούς, δηλαδή από δημιουργούς της χώρας που αναγνώρισε τη γενοκτονία των Αρμενίων το 2001 και που θέτει το πρόβλημα της ποινικοποίησης της μη αναγνώρισης της γενοκτονίας των Αρμενίων. Όμως το πρόβλημα δεν είναι μόνο γαλλικό, είναι ευρωπαϊκό. Ο πίνακας του Eugène Delacroix αναφέρεται στην ελευθερία, δηλαδή σε ένα από τα πιο βασικά δικαιώματα του ανθρώπου. Κι αν η ελευθερία έχει γυμνό στήθος, είναι από ανάγκη, διότι εκπροσωπεί και την κατάσταση του λαού. Ο Ελύτης χρησιμοποίησε το ίδιο ύφος στο Άξιον Εστί. Όμως η λιτότητα της έκφρασης είναι κατανοητή μόνο αν συμβιβάζεται με τα μουσουλμανικά κριτήρια του δήθεν ελεύθερου και νέου πνεύματος της κυβέρνησης. Ακόμα και σε μία φάση όπου η Τουρκία αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα στην ενταξιακή της πορεία, η ιδεολογία και το δόγμα παραμένουν αδιάλλακτα. Προσπαθούν να πείσουν την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ότι καταβάλλουν προσπάθειες εκσυγχρονισμού και εξέλιξης για να σμίξει η Τουρκία με τα ευρωπαϊκά δεδομένα, όμως η τουρκική πραγματικότητα είναι ριζικά διαφορετική. Δεν υπάρχει πόλεμος πολιτισμών όπως θέλουν να το περιγράψουν μερικοί. Πρόκειται για μη αποδοχή του πολιτισμού, για μη αποδοχή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Και θα ήταν λάθος εκ μέρους μας να θεωρούμε αυτές τις απαγορεύσεις ως γραφικές λεπτομέρειες. Αν τις εξετάσουμε μέσα σ' ένα στρατηγικό πλαίσιο, θα αντιληφθούμε ότι ανήκουν πάντα στο ίδιο δόγμα. Δεν είναι μόνο στοιχεία απλοϊκής προπαγάνδας, είναι η επιφάνεια ενός υπόβαθρου που διαφέρει ριζικά από το ευρωπαϊκό ύφος. Απαγορεύοντας τον πίνακα του Delacroix, το τουρκικό σύστημα ενισχύει τους διαχωρισμούς, που δεν υπάρχουν κατά την άποψη μερικών αναλυτών. Ο πίνακας του Delacroix είναι ένα έργο αντίστασης ενάντια στην τυραννία. Ο ρόλος του τώρα είναι ακόμα πιο σημαντικός διότι αποτελεί πλέον ένα σύμβολο όχι μόνο της εποχής της γαλλικής επανάστασης ή του Delacroix αλλά και της δικής μας.

Η κάλπη στη Θράκη δεν μένει ποτέ έγκυος

του πρώην Βουλευτή Έβρου
Χρήστου Κηπουρού

Πάντα το αποτέλεσμα είναι γνωστό από τα πριν. Ας όψεται για όλα αυτά, ο κεμαλικός υπέρηχος.

Για άλλη μια φορά τα αποτελέσματα των Δημοτικών και των Νομαρχιακών εκλογών στην περιφέρεια Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης παραμένουν ασχολίαστα αν όχι στο σκοτάδι. Γιατί γίνεται αυτό; Διότι το αποφεύγουν τόσο οι μεν όσο και οι δε. Την πρώτη πρόβλεψη την έκανα προ μηνών. Έλεγα τότε ότι το ΠΑΣΟΚ αποσιωπώντας την Πομακικότητα της **Καραχασάν**, προσέφερε την Ιφιγένεια αυτή των Πομάκων, όπως την χαρακτήριζα, βορά στον γειτονικό Κεμαλισμό, ούτως ώστε ο τελευταίος να ολοκληρώσει μια ακόμη πράξη πολιτισμικής γενοκτονίας στον Πομακικό χώρο.

Όμως ακόμη και αν αποδεχόμουν αυτό που διατείνονταν η αντιπολίτευση, ότι δηλαδή η υποψηφιότητα αυτή εξέφραζε την ισότιμη συνύπαρξη με τις μειονότητες, δεν είμαι εγώ εκείνος που διαψεύδεται. Είναι άλλωστε εξόφθαλμο ότι όλα αυτά συνδέονται πολύμορφα όσο και οργανικά με τις Τουρκικές υποδείξεις προς τη μειονότητα της γειτονικής Ροδόπης, **να ψηφίσει τους υποψήφιους του ΠΑΣΟΚ στην υπερνομαρχία Ροδόπης Έβρου**, στον δε Έβρο να μοιραστούν. Σε κάθε δε περίπτωση η Τουρκία να φερθεί στις μειονότητες ως κτήμα. Να προβεί, άλλη μια φορά, σε σύσταση οριζοντίου ιδιοκτησίας κατ' έκταση. Να μοιράσει παιχνίδι. Αυτά ακριβώς επιβεβαίωσαν και οι πρόσφατες Νομαρχιακές εκλογές, όπως για άλλους λόγους έκαναν οι προηγούμενες, και οι προηγούμενες των προηγουμένων, όταν η σημερινή αντιπολίτευση ήταν στην κυβέρνηση. Ας μην επεκταθώ. Ναι μεν από σημερινούς κυβερνητικούς παράγοντες ειπώθηκε ότι ο Παπανδρέου επισκέφτηκε όλη την Ελλάδα κατά την προεκλογική περίοδο, όμως εγώ θυμίζω, ότι μετέβη και στην Τουρκία, σε χρόνους μάλιστα που μυρίζουν έντονα. Στις 9 Οκτωβρίου 2006. Και ναι μεν μπορεί να επικαλεστεί σαν πρόσχημα την εκεί παρουσία των μελών της γραμματείας της Σοσιαλιστικής Διεθνούς για την Ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας, πλην όμως μετέβη. Λες και χάθηκαν οι ημέρες. Λες και δεν μπορούσε, ως Πρόεδρος μάλιστα της συγκεκριμένης διεθνούς να το αναβάλει.

Κάθε καλόπιστος θα διερωτηθεί: Γιατί η κυβέρνηση σιωπά; Απλούστατα γιατί είναι κι εκείνη μέσα στο ίδιο παιχνίδι. Ναι μεν όχι στον ίδιο ακριβώς βαθμό, όμως είναι. Και φυσικά δεν πρόκειται να μιλήσω περί παρανύμφων, όπως υποκριτικά το κάνουν οι παλιοί μου σύντροφοι. Απλά θα πω ότι, ναι μεν η ΝΔ είχε περισσότερες ελπίδες από το ΠΑΣΟΚ να κερδίσει την υπερνομαρχία Δράμας-Καβάλας-Ξάνθης, όμως με την υποψηφιότητα Καραχασάν σιγουρεύτηκε απολύτως, πολύ μάλιστα πριν από τη διεξαγωγή των εκλογών. 3 - 0 από τα αποδυτήρια. Μεταξύ άλλων ήταν ένα δώρο του Γιώργου προς τη ΝΔ. Άλλο τώρα για τις υπόλοιπες διαστάσεις του θέματος, όπως η θόλωση. Κατά τα άλλα, όσον αφορά τις δηλώσεις υπουργών και παραγόντων με τα γνωστά περί Ελληνομετρίας εις βάρος της Πομάκισσας, μόνο σαν αστειότητες μπορούν να εκληφθούν. Αστειότητες μετά εθνικοφροσύνης.

Ίσως κάποιοι αντιτείνουν ότι η ΝΔ δεν μιλά γιατί αναμένει τον επόμενο γύρο των εκλογών, και ιδίως εκείνες του Δήμου Κομοτηναίων. Όμως και στην περίπτωση που τις χάσει, το πολύ πολύ να ακουστούν κάποια τοπικά ψελλίσματα. Τόσο ξεψυχισμένα που θα τα πάρει ο Έβρος, χωρίς καν να είναι πλημμυρισμένος, και να κάνει θόρυβο η ροή του. Πολλοί που δεν ξέρουν τι γίνεται θα λένε τι Ροδόπη, τι Ρέθυμνο. Αν τώρα η ουσία είναι ότι η Πολιτική Ελλάδα συνεργεί στην από πολλών δεκαετιών **πολιτισμική γενοκτονία των Πομάκων**, αυτό δεν απασχολεί κανέναν. Θέλω να πω ότι στη Θράκη οι κάλπες δεν εγκυμονούν ποτέ. Τα δε αποτελέσματα είναι εκ των προτέρων γνωστά αφού η τράπουλα είναι σημαδεμένη από πολλών ετών. Μάνα στο παιχνίδι αυτό κάνει ο Κεμαλισμός. Ούτε παραγγελία να είχαν δοθεί από τη γείτονα οι δυο υπερνομαρχίες.

Σιγά να μην προσκληθεί κανένας Ορχάν Παμούκ. Κανένας Γιασάρ Γιακίς, μάλιστα. Στη Θράκη επιτυχημένος νομάρχης καθιερώθηκε να θεωρείται αυτός που εμπνέεται τόσο από τα ημεδαπά εμβλήματα του δαυλού ή το μισού ήλιου, όσο όμως και από το αλλοδαπό της μισής σελήνης. Έστω από το έμβλημα του κυβερνώντος κόμματος της γειτονικής χώρας που είναι ο λαμπτήρας, όσο βέβαια το υπερμέγεθες πορτρέτο του Κεμάλ, μπροστά από τα οποία έχει φωτογραφηθεί επανειλημμένα, άλλες φορές ως υπουργός Εξωτερικών και άλλες φορές ως Πρόεδρος της Σοσιαλιστικής Διεθνούς, ο Γ. Παπανδρέου, πέραν από την αλήστου μνήμης κατάθεση στεφανιού στον τάφο του Κεμάλ.

Το θέμα είναι αν υπάρχει λύση στον Θρακικό αυτό γόρδιο. Από ετών λέω και γράφω τόσο για το ποια είναι αυτή όσο και για το πώς. Κατά τη γνώμη μου υπάρχει λύση και βρίσκεται στην **Τέταρτη Δημοκρατία** και στις **δώδεκα αιρετές περιφέρειες της χώρας**, μια από τις οποίες βέβαια είναι η δική μας. Η περιφέρεια της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης. Αλλιώς ούτε η άνοιξη των Πομάκων θα συνεχιστεί ούτε ο Κεμαλισμός θα πάψει ποτέ να κάνει κουμάντο στην περιοχή. Και πριν από όλα να διαμορφώνει την ανθρωπολογία των πολιτικών προσώπων. Τόσο των μουσουλμάνων - Τούρκων, Πομάκων και Ρωμά - όσο και των Χριστιανών. Εκ δε των τελευταίων, είτε πρόκειται για Βουλευτές είτε κυρίως για Νομάρχες αλλά και Δημάρχους. Όσο για τα πολιτικά κόμματα, αν βγαίνει ένα συμπέρασμα από τις δεκαετίες που παρήλθαν αυτό είναι η ιστορική τους αποτυχία. Η **κατάργηση των χρισμάτων** στις Δημοτικές καθώς και στις Περιφερειακές πλέον εκλογές, είναι μια κίνηση εκ των ων ουκ άνευ. Λέω περιφερειακές, γιατί η κατάργηση των ούτως ή άλλως χρεοκοπημένων θεσμών των Οθωνικών Νομαρχιών, υπάγεται και αυτή, όπως η προηγούμενη, στις εκ των ων ουκ άνευ κινήσεις. Εννοείται ότι η κατάργηση αυτή θα συμπαρασύρει και το θεσμό των γνωστών εξαμβλωμάτων, που συνιστούν οι λεγόμενες Υπερνομαρχίες.

Ίσως κάποιοι αντιτείνουν ότι τα ίδια και χειρότερα θα συμβούν και πάλι, όταν οι δύο Υπερνομαρχίες ενωθούν και γίνουν μια αιρετή Περιφέρεια. Ναι μεν το ενδεχόμενο αυτό υπάρχει, όμως νομίζω ότι μπορεί να το αποκλείσει στην πράξη η κατάργηση των χρισμάτων. Η ιστορία έδειξε ότι το χρίσμα είναι η άλλη όψη του εγκάθετου. Ναι μεν αιρετοί, αλλά προηγουμένως εγκάθετοι. Το καινούργιο θα είναι η εμφάνιση νέων συνδυασμών, προπλάσματα μικρών μεν κινημάτων, πλην αμιγώς περιφερειακών. Τα οποία, πέραν του ότι θα εμπλουτίσουν την υπαρκτή τετραχρωμία που στην ουσία της είναι διχρωμία αν όχι μονοχρωμία, θα αποτελέσουν πολιτισμική και Δημοκρατική συνιστώσα, ένα καινούργιο ιστορικό υποκείμενο της Τέταρτης Δημοκρατίας, με νέα γνήσια περιφερειακά πολιτικά πρόσωπα. Όχι βέβαια ιμιτασιόν. Τέτοια υπάρχουν και δεν είναι λίγα. Και επειδή είναι ευάλωτα για αυτό και επελέγησαν από τα Αθηναϊκά Μέσα ως αντίπαλοί τους. Κλασσική περίπτωση αποτελεί ο «Μακεδονικός πόλεμος», για τον οποίο έχω ήδη μιλήσει.

Ούτε βέβαια εννοώ τα πολιτικά εκείνα πρόσωπα που πατάνε σε δύο βάρκες. Τις ανακυκλώσεις όπου Νομάρχες μεταπηδούν στη Βουλή και αντιστρόφως. Διαφορετικά θα συνεχίσει να αναπαράγεται το ίδιο σκηνικό. Κι ο Καραμανλής ο ίδιος να έρθει να βάλει την άλλη φορά υποψηφιότητα για Νομάρχης Έβρου δεν πρόκειται να εκλεγεί. Πόσο μάλλον στη Ροδόπη, όπου σε δυόμισι χρόνια το μεν ΠΑΣΟΚ από το 43,63% ανέβηκε στο 57,95% (!) η δε ΝΔ από το 47,28% κατήλθε στο 34,63% (!!). Είναι η πιο μεγάλη άνοδος του ΠΑΣΟΚ πανελλαδικά (14%) και η πιο μεγάλη πτώση της ΝΔ (12,50%). Κάτι βέβαια που πέρασε απαρατήρητο από τα Μέσα αφού δεν ετέθη ούτε από προσκεκλημένους ούτε από οικοδεσπότες. Προφανώς όχι τυχαία. Τελικά ούτε θέμα προσώπου είναι τα αποτελέσματα αυτά, ούτε συνήθους κομματικής δύναμης και απήχησης αλλά κατασκευή. Και αυτή, μόνο με το σπάσιμο του Γόρδιου που λέω, όσο και με τον δημοκρατικό τρόπο που προτείνω, μπορεί να αντιμετωπιστεί. Ως τότε, και μέχρι να μπει η άνοιξη της Θράκης, και η περιφερειακή άνοιξη της χώρας, η μόνη ψήφος που έχει κύρος είναι το άκυρο. Γιατί ακόμη και το έγκυρο, αν είναι κάτι, είναι Τουρκουάζ. Είτε στην εκδοχή του πρασινογάλαζου είτε του γαλαζοπράσινου.

Ας θέσω όμως το ζήτημα κοινωνικοπολιτικά. Δεν είναι μόνο οι Πομάκοι της Θράκης τα θύματα του Κεμαλισμού. Είναι και η τουρκική μειονότητα. Τι κέρδισαν άλλωστε οι μειονότητες της Θράκης όλα αυτά τα χρόνια, που σε κάθε εκλογή πειθαρχούν στα κελεύσματα της γειτονικής χώρας; Τι κέρδισαν από τους αρεστούς της χριστιανούς που διετέλεσαν αιρετοί; Και άντε η Πομακική άνοιξη δειλά έστω με τους λίγους Πομάκους διανοουμένους άρχισε, και είναι μεγάλη ελπίδα. Η άνοιξη της τουρκικής μειονότητας; Δεν λέω να υπάρξει μεταξύ τους ένας Ορχάν Παμούκ, όμως υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις, και πρώτα από όλα το Ευρωπαϊκό πολιτικό και πολιτισμικό περιβάλλον για εκδημοκρατισμό της, όσο κυρίως την πραγματική κοινωνική ισοτιμία, που η αλήθεια είναι ότι ούτε υπήρχε ούτε και υπάρχει. Οι Ευρωπαϊκές πολιτισμικές αξίες οφείλουν να πάρουν τη θέση του φενακισμού που χαρακτηρίζουν τη σχέση των υποδεικνυόμενων από την «υψηλή πύλη» χριστιανών αιρετών, με τις μουσουλμανικές μειονότητες. Αναφέρομαι στη σχέση των Ελλήνων ως προς την εθνική καταγωγή, με τους εκ των μειονοτήτων Πομάκους στην καταγωγή, Τούρκους στην καταγωγή και Ρωμά στην καταγωγή, επιπλέον όμως Έλληνες πολίτες.

Έχω πει πολλές φορές ότι εκτός από την Ελληνική έχω και πομακική πολιτισμική ταυτότητα. Γραπτά υπάρχουν. Όπως και ένας εικοσαετής πολύμορφος αγώνας για την επαναπομακοποίηση των Πομάκων. Καμαρώνω και για τη Γύφτικη ταυτότητα. Με κατσίβελους άλλωστε μεγάλωσα και έχω πολλούς προσωπικούς φίλους που όσο και να φανεί περίεργο σε κάποιους, πάντοτε με ψήφιζαν όταν έβαζα για Βουλευτής. Και εδώ υπάρχει σοβαρή διανοητική εργασία. Μένει να αποκτήσω την Τούρκικη μειονοτική ταυτότητα. Δεν έχω καμμιά αντίρρηση να το κάνω αρκεί η τελευταία να είναι Δημοκρατική. Γιατί εκτός των άλλων από παλιά με εμπνέει ο κοσμοπολιτισμός. Γιαυτό και οι κεμαλιστές των Αθηνών, τηλεοπτικοί και κομματικοί, με κατέταξαν ανάμεσα στους εθνικιστές αν όχι και διαμελιστές, έστω κι αν τα δύο αυτά, πέραν του ότι είναι ανυπόστατα, είναι και αλληλοσυγκρουόμενα. Καταρχήν το έκαναν για να κρύψουν την κεμαλικότητά τους. Είναι η ίδια κάστα με αυτούς που προκειμένου να συκοφαντήσουν τις ιδέες της περιφέρειας κινδυνολογούσαν μιλώντας για διαμελισμό της χώρας, αποκαλύπτοντας μεταξύ άλλων την εθνικόφρονα οπτική τους. Ανάμεσα τους αριστεροί δήθεν διανοούμενοι αλλά και η Αριστερά στην όποια της εκδοχή, όπου ο παραδοσιακός συγκεντρωτισμός της είναι η άλλη όψη της οπτικής που έλεγα. Διαμελιστή δεν γνωρίζω κανέναν. Δεν λέω όμως και ότι δεν υπάρχουν στη χώρα εθνικιστές. Απλά λέω ότι η μοναδική τους προσφορά, πέραν του ακατέργαστου της παιδείας και του λαθρεμπορίου των πατριωτικών ιδεών, συνίσταται στο ότι παίζουν ρόλο πλυντηρίου της επίσημης πολιτικής - κομματικής Ελλάδας. Τους καριερίστες εξ αυτών Βουλευτές όλων των κομμάτων, τους γνώρισα καλά με την περίπτωση του Κουρδικού. Ας μην επεκταθώ στην ταυτότητα αυτή που την έχω βαθιά μέσα μου. Και μάλιστα με τη βούλα. Οπότε αντί να ψέξω, ευχαριστώ τους παλιούς συντρόφους που επί πολλά έτη μας έλεγαν Κούρδους. Αυτούς που απευθυνόμενοι στη μειονότητα της Θράκης της έλεγαν το 2000 να τους ψηφίσει γιατί αυτοί παρέδωσαν τον Οτζαλάν.

Δεν λέω ότι είμαι ο μόνος που έκανε κάτι για τη Θράκη ως Βουλευτής. Όμως είμαι ο μόνος που μετά λόγου γνώσεως λέω τι μπορεί να γίνει απέναντι στην ιδιότυπη αυτή τουρκοκρατία. Η Θράκη δείχνει τον δρόμο των Περιφερειών. Ακόμη και αν δεν είχε ακολουθηθεί στην υπόλοιπη Ευρώπη, η περιοχή αυτή έφτανε για να γίνει εδώ. Δεν αντέχει κανείς να βλέπει τα κόμματα να της φέρονται ως τουρκόμματα, πρώτο δε το παλιό μου κόμμα να εξελίσσεται σε τουρκοπασόκ. Οραματίζομαι από δεκαετιών το μέλλον της περιοχής. Το απέδειξα με τη διαδρομή που ακολούθησα, έστω και αν το τίμημα της δικαίωσης ήταν η απομόνωση που ζω από πολλών ετών. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα πάψω να γράφω, έστω και αν υφίσταμαι μια χωρίς προηγούμενο λογοκρισία. Να λέω ότι η Θράκη δεν προσφέρεται στα κόμματα να της φέρονται ως κλεφτοκοτάδες. Να της κλέβουν τα πολιτικά της πρόσωπα, πριν τα ενσωματώσουν - άλλο κόμμα πολύ και άλλο πιο πολύ - στο λειτουργικό τους, καθιστώντας τα πειθήνια όργανα και κότες. Οι δε αντάρτες - πλην μιας άντε δυο εξαιρέσεων - να επαληθεύουν τον κανόνα, σπάζοντας όμως παράλληλα τα μούτρα τους, καθοδόν προς τη μοναξιά. Αυτό διότι τα κόμματα ειδικεύτηκαν πως να μετατρέπουν τις ιδέες, σε χωματερές. Κάτι στο οποίο συμβάλλουν με όλες τους τις δυνάμεις, οι προκαθήμενες στο πολιτικό μας σύστημα αντιδημοκρατικές τηλεοπτικές δυνάμεις της Πρωτεύουσας. Με πρώτους τους εκ της Θράκης καταγόμενους αστέρες, αμφοτέρων των φύλων.

Μπινιές

§

Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι φρόντιζαν οἱ δημόσιοι χῶροι (δρόμοι, πλατεῖες...) καί τά δημόσια κτήρια (βιβλιοθῆκες, ὠδεῖα, στάδια...) νἄναι περίλαμπρα διότι προορίζονταν γιά δημόσια ἀγωγή καί εὐχαρίστηση. Ἡ καλλιέπεια ἔχει καί μιά ἠθική διάσταση. Ἀντίθετα, τόν ἰδιωτικό τους χῶρο τόν φτιάχναν σέ μικρή κλίμακα. Ὅπως λέγαν κι οἱ παλαιοί ἀγρότες - πρίν τούς θάψει ἡ μονοκαλλιέργεια καί οἱ ...ἐπιστήμονες - «σπίτι ὅσο χωρεῖς καί κτῆμα ὅσο βλέπεις».

§

Ἔτσι καί γώ σήμερα στόν Ἵμερο, δίπλα στό λιμάνι, χτίζω ἕνα θέατρο περίλαμπρο μέ βιβλιοθήκη, ἔτσι γιατί δέν μ' ἀρέσει νά θεωροῦνται στήν Ἑλλάδα μάγκες μόνο οἱ ἀρχαῖοι. Ἀπό τήν Ἄνοιξη θά τά λέμε ἐδῶ.

§

Δύο κακά, ὁ ἀνίκανος εἶναι καί φθονερός, γαμῶτο!

§

Νἄχεις εὔκολες τίς πέτρες, εἶναι δεῖγμα ὑγείας

§

Ἡ ζωή δέν εἶναι οὔτε ἄσπρη οὔτε μαύρη, εἶναι ἀσπρόμαυρη

Δόν Σάντσο - VRiZΩ Ντου Γιακαμπόσο παύλα Βουλτσίδης SUMO FUNDO Μπαμπατζιάν

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Α ΛΑ ΤΟΥΡΚΑ

Περί ἀνοχῆς ὁ λόγος...

Ὁ 16χρονος Ο.Α. καταδικάστηκε σὲ 18 χρόνια καὶ 10 μῆνες φυλακὴ γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ καθολικοῦ ἱερέα Ἀντρέα Σαντόρο στὴν Τραπεζούντα. Ἡ μητέρα του, Νετσμιὲ Α., δήλωσε πὼς θὰ προσφύγουνε στὸ Ἐφετεῖο καὶ πρόσθεσε: Ὁ γιός μου ὄχι 18, ἀλλὰ καὶ 20 χρόνια κάθεται στὴν φυλακή. Ἀφοῦ τὸ κάνει γιὰ τὸ κράτος καὶ τὸ ἔθνος του, μπράβο του. Γιὰ χάρη τοῦ Θεοῦ κάθεται στὴ φυλακή.

(11-10-06, ἐφ. Χουριέτ)

Ποιόν πᾶς νά μιλήσεις, μωρή;!

Ὁ ὑπουργὸς Παιδείας Χουσεῖν Τσελὶκ παραβρέθηκε στὰ ἐγκαίνια ἰδιωτικοῦ δημοτικοῦ σχολείου στὴν πόλη Τούντζελι. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁμιλίας του σηκώθηκαν ξαφνικὰ οἱ 18χρονες Ναζλὶ Γκιοζλοὺ καὶ Ζεϊνὲπ

Καραμπουλοὺτ καὶ προσπάθησαν νὰ τοῦ ἀπευθύνουν τὸν λόγο. Πρόλαβαν ὅμως νὰ ποῦνε μόνο ¨κ. Ὑπουργὲ¨. Μετὰ οἱ παρευρισκόμενοι ἀστυνομικοὶ ἔκλεισαν τὰ στόματά τους, τὶς συνέλαβαν καὶ τὶς πῆραν ἔξω. **(15-10-06, ἐφ. Χουριέτ)**

Ἀκαδημαϊκοὶ καί Ἀσφαλίτες

Στὴν ὁμιλία του γιὰ τὴν ἔναρξη τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ὁ πρύτανης τοῦ πανεπιστημίου τῆς πόλης Βάν ἀνέφερε πὼς στὰ πανεπιστήμια τῆς Τουρκίας γίνονται ἐνίοτε ἐνοχλητικὲς πολιτικὲς παρεμβάσεις. Στὴν ἐκδήλωση μετεῖχαν ὁ ἀξιωματικός τοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ Νετζντὲτ Κιοσὲ καὶ ὁ διοικητὴς Ἀσφαλείας Σαλὶχ Κεσμέζ. Στὰ πλαίσια τῆς ἐκδήλωσης ἡ μπάντα τῆς Στρατοχωροφυλακῆς ἔπαιξε τὸν ἐθνικὸ ὕμνο, τὸ ¨Ἔμβατήριο τῆς Σμύρνης¨ καὶ τὸ ¨Εἴμαστε ἡ νεολαία τοῦ Ἀτατούρκ¨. Τὰ ἐμβατήρια ἀπέσπασαν παρατεταμένο χειροκρότημα.

(16-10, ἐφ. Νετγκαζέτε)

Asker for ever!

Ἂν ἡ Τουρκία ἦταν π.χ. Ἀγγλία, δηλαδὴ οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἀσκοῦσαν τὰ καθήκοντά τους καὶ μόνο τότε, κάποιος θὰ ἔλεγε στὸν Ἀρχηγὸ τοῦ Γ. Ἐπιτελείου Γιασὰρ Μπουγιουκανὶτ: Μιά στιγμὴ, στρατηγέ μου! Ἐσεῖς δὲν βρίσκετε στὴ θέση σας γιὰ νὰ ἐφαρμόζετε τὶς δικές σας ἀποφάσεις ἀλλὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς ὑπάρχουσας κυβέρνησης. Πέραν τούτου θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ καταλογίσει κανεὶς πὼς καὶ ἡ ἀπάντηση ποὺ ἔδωσε στὸν ἀρχηγὸ τοῦ κόμματος τοῦ Ὀρθοῦ Δρόμου Μεχμὲτ Ἀγὰρ, μέσῳ τῆς ἐφημερίδας Μιλλιὲτ, ἀποτελεῖ σαφὴ πολιτικὴ παρέμβαση. Ὁ Ἀγὰρ μιλώντας σὲ τηλεοπτικό κανάλι εἶπε: "Στὸν καιρό μου ὁ Στρατὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μιλάει. Ἂν μιλάει ὁ Στρατὸς σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει Κυβέρνηση". Ἀργότερα στὸ Ντιαρμπακὶρ, μιλώντας σὲ δημοσιογράφους ἔκανε ἔμμεσα λόγο γιὰ γενικὴ ἀμνηστία στὸ ΡΚΚ. Ὁ Μπουγιουκανὶτ ἀνησύχησε ἀπὸ αὐτὲς τὶς κουβέντες καὶ δήλωσε: "Θεωρῶ πὼς ἦταν μία πολὺ ἄτυχη δήλωση (…). Ἐγὼ μίλησα σχετικὰ μὲ τὸ μέλλον τῆς Τουρκίας καὶ τὸ λαϊκὸ καθεστὼς διακυβέρνησης. Τὰ λόγια μου δὲν εἶχαν σχέση μὲ τὴν ἐσωτερικὴ πολιτικὴ σκηνή. Ἄλλωστε ἂν αὐτὸ τὸ ἄτομο ἔρθει στὴν ἐξουσία τότε θὰ συζητήσουμε αὐτὰ τὰ θέματα. Καταγγέλλω μὲ σφοδρότητα τὴν ἔκκληση γιὰ γενικὴ ἀμνηστία. Ἄλλωστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ κατέβει ἀπὸ τὸ βουνὸ, τί εἴδους πολιτικὴ μπορεῖ νὰ κάνει;" Ὁ κυβερνητικὸς ἐκπρόσωπος ὅμως ποὺ κατήγγειλε τὰ λόγια τοῦ Ἀγὰρ λέγοντας πὼς πλήττουν τὸ ἠθικὸ τῶν ἀντιτρομοκρατικῶν δυνάμεων, ἐκφράζει τὴν Κυβέρνηση ἢ τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο; **(15-10, ἐφ. Χουριέτ)**

Μ.Κ. **kyneg@otenet.gr**

Ἀντιφωνήματα

655.000 εἶναι οἱ νεκροί Ἰρακινοί ἀπό τή μέρα τῆς ἀμερικανικῆς εἰσβολῆς, σύμφωνα μέ τό MIT. Ἕνα ἀκόμη νούμερο πού δέν μπορεῖ νά χαλάσει τή ζαχαρένια μας οὔτε στιγμή

Πάντως οἱ 86 νεκροί Ἀμερικανοί στό Ἰράκ τῶν πρώτων 20 ἡμερῶν τοῦ Ὀκτώβρη ἀφήνουν περιθώρια αἰσιοδοξίας· ἴσως τονώσουν τήν ἀντίδραση στίς ΗΠΑ κατά τοῦ πολέμου.

Τί ἔγινε τελικά στίς 10/10/06 στή Βαγδάτη, μέ τήν ἀπίστευτη ἔκρηξη μετά τήν ἐπίθεση στό στρατόπεδο Falcoon τῶν γιάνκηδων; Ἦταν μόνον οἱ δεκάδες τραυματίες; Συνδεόταν μέ ἀποθηκευμένα πυρηνικά; Ποιός ξέρει...

Ἄλλος ἕνας ἑλληνοαμερικανός σὲ ὑψηλό κλιμάκιο τῶν ΗΠΑ, ὁ Τζέημς Σταυρίδης, συνεργάτης και ὑμνητής τοῦ ἐγκληματία πολέμου Ράμσφελντ. Ντροπή ρέ πατριώτη!

Κάθε μέρα διαβάζουμε φραστικές ἐπιθέσεις ἀξιωματούχων τῶν ΗΠΑ καί τῆς ΕΕ κατά τῆς διαδικτυακῆς ἐλευθερίας. Πρέπει νά τούς τσούζει πολύ τό Internet, ἄρα νά τό διαφυλάξουμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Ἰταλοί καταγγέλουν πὼς γιά 62 ἀκρωτηριασμούς καί 200 θανάτους Παλαιστινίων τό καλοκαίρι εὐθύνονται νέα ἰσραηλινά ὅπλα τύπου DIME (Dense Inert Metal Explosive) μέ ραδιενεργό βολφράμιο. Ἀκούει κανείς;

Γιατί αὐτή ἡ δολοφονία τῆς Πολιτκόφσκαγια μοῦ θυμίζει τόσο ἐκείνην τοῦ Χαρίρι; Σάν πολύ εὔκολα δέν ἐντόπισε ὁ Τῦπος τόν φονιά στό πρόσωπο τοῦ ὀλιγαρχοκτόνου Πούτιν;

Γιά τό νόμπελ τοῦ Ὀρχάν Παμούκ διαβάσατε ἤδη πολλά. Σκεφθεῖτε μονάχα πόσοι γράφουν καλύτερα ἤ πόσοι Τοῦρκοι μίλησαν γιά Κούρδους, Ἀρμένιους κτλ καί ὑπέφεραν. Ἐκεῖνοι ὅμως ἦταν ἐκτός κυκλωμάτων...

Καταδικάστηκε στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἡ Τουρκία γιά τόν φόνο τοῦ Τάσου Ἰσαάκ καί καλεῖται νά πληρώσει 10 χρόνια μετά. Δικαιοσύνη!

Δέν εἶδα τήν παραμικρή ἀναφορά τῆς ΔΟΕ στόν δάσκαλο - ἥρωα Γιῶργο Τριάρχη πού δολοφονήθηκε στήν Τασκένδη (γράφαμε τίς προάλλες, ἔγραψε καί τό «Ἔθνος» πολλά)

Νά μοῦ ξέφυγε ἐμένα ἤ τά συνδικαλιστικά ἐνδιαφέροντα δέν ἅπτονται μή ταμειακῶν ὑποθέσεων;

Βρέ παιδιά, αὐτοί εἶναι οἱ στόχοι τοῦ ΠαΣοΚ; Νά μήν χάνει μέ μεγάλη διαφορά ἀπό τή ΝΔ; Γιατί κάτι τέτοιο κατάλαβα ἀπό τίς μετεκλογικές θριαμβολογίες τοῦ ἀρχηγοῦ

Πάντως ὁ Πειραιᾶς ἔδειξε πῶς κόβουν δρόμο γιά τόν σοσιαλισμό. Τήν ἄλλη φορά λοιπόν Σαραβάκος στήν Ἀθήνα, Κούδας στή Σαλονίκη, Ντέμης στήν Ἀλεξανδρούπολη!

Γράφαμε γιά τόν Νικήτα Χούχουτα πού ὡς ὑποψήφιος δήμαρχος Σιθωνίας ἔβγαλε πρωτότυπες, πνευματώδεις ἀφίσες. Ἔ, πῆρε 5,5% ἀποτυγχάνοντας νά ἐκλεγεῖ κι ὁ ἴδιος

Μή μᾶς ξενίζει· αὐτό εἶναι τό ἐπίπεδό μας.

Μέσα στό ὄργιο τῆς συναλλαγῆς ἀκόμα κι ἡ κομματική γραμμή ἔδειχνε ἀξιοπρεπές ψηφοκριτήριο. Ἄσε πού τί ἄλλη λύση εἶχες; Ἐδῶ φτάσαν νά ὑμνοῦν τόν ...Μπουτάρη!

Μωρέ τί τοπική αὐτοδιοίκηση καί τρίχες; *Τῶν Ἑλλήνων οἱ κοινότητες* εἶναι μιά ἰδεοληψία. Κεντρική διοίκηση καί πολλή μᾶς πέφτει - ν' ἀγιάσει τό κοκκαλάκι τῶν Βαυαρῶν...

Ἔχουν καί τά καλά τους οἱ ἐκλογές: Πῶς ἀλλιῶς τόσοι τσιγγάνοι καί ἄλλοι περιθωριακοί τῆς κοινωνίας θά ἔβγαζαν ἕνα εὔκολο μεροκάματο;

Οἱ χρυσοθῆρες ξανάρχονται: Ἡ καναδική ἑταιρεία πού ἐποφθαλμιᾶ τό κοίτασμα τοῦ Περάματος ἀναμένει, κατά τά λεγόμενά της, κυβερνητικό πράσινο φῶς γιά τούς περιβαλλοντικούς ὅρους

Στό νέο νομαρχιακό συμβούλιο Ροδόπης θά βρίσκονται, λέει, μόνο πράσινοι καί γαλάζιοι. Μπά, γιατί ἐγώ βλέπω καί τόσους κόκκινους (ὄχι μέ τήν κομματική ἔννοια);

Ἄλλη μία σοφή κίνηση τοῦ Συνασπισμοῦ στή Ροδόπη: Ἐπένδυσε στήν τουρκοφιλία τοῦ Δ.Δ. καί κατάφερε νά ἐκλέξει μοναδικό δημοσύμβουλο ἕνα μέλος τοῦ ...ΠαΣοΚ. Χά!

Μά καί τό ΚΚΕ δέν πῆγε μακρυά. Ἂν ἀνεβεῖς σέ ξένο γάϊδαρο, στά μισά τῆς διαδρομῆς θά κατέβεις, λένε. Δουλειά βάσης δέν βλέπουμε νά κάνει ἡ Ἀριστερά. Νά φοβοῦνται μήπως χρειαστοῦν καί ...δεύτερο ταξί στίς μαζικές τους κινητοποιήσεις;

Ἐδῶ καί πολύ καιρό στήν ὀρεινή Ξάνθη κάποιες πρακτοράντζες μαζεύουν ὑπογραφές σέ λευκά χαρτιά ἀπό τόν ἁπλό κόσμο, ρωτώντας μόνο ἄν "εἶναι μουσουλμάνοι"

Πολλοί τούς ξαπέστειλαν δεόντως, ἄλλοι ὅμως, ἀφελῶς ὑπέγραψαν. Λένε πώς μετά θά προστεθεῖ κείμενο ἀπευθυνόμενο στήν ΕΕ γιά τόν τουρκισμό τῶν κατοίκων

Σέ ὅλους τούς μουσουλμάνους συντοπίτες καί φίλους (καί ἰδίως στούς συνδρομητές μας!) εὐχόμαστε χρόνια πολλά γιά τό Σεκέρ Μπαϊράμ

ΡΕΚΒΙΕΜ

Δεν θα αποπειραθούμε να θριαμβολογήσουμε σήμερα, επειδή δικαιωθήκαμε πλήρως σε όλες μας τις προβλέψεις. Δεν θα αποπειραθούμε ούτε και να κόψουμε ξύλα, δρυός πεσούσης, κι ας ανήκουμε σ' αυτούς που θα μπορούσαν δικαιωματικά να το πράξουν. Λίγες μόνο σκέψεις θα καταθέσουμε, ως στερνό αφιέρωμα για μιαν απολύτως τραγική μορφή, ως πένθιμο επίλογο για έναν θλιβερό αυτόχειρα, ος ''ταις ιδίαις ανομίαις ετελεύτησεν'', ακολουθώντας αναφανδόν τη νομοτελειακά προδιαγεγραμμένη πτωτική πορεία ενός τυφλωμένου από την Άτη κεντρικού προσώπου αρχαιοελληνικής τραγωδίας…

Πάντοτε βεβαίως έκανε λάθη, που σε μεγάλο βαθμό ακύρωναν στην πράξη τις δεδομένες του ικανότητες, κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο που ο μονοκόμματη σκέψη του ακύρωνε συχνά την προφανή του ευφυΐα. Ο αλαζονικός του συγκεντρωτισμός, η δημόσια συμπεριφορά του και η εμμονή του σ' ένα κύκλο συνεργατών, αποτελούμενο ως επί το πλείστον από πρόσωπα απρόσωπα (ή και επικίνδυνα) ήταν τα πιο ορατά, που κούρασαν και εν τέλει εξόργισαν την πόλη. Και ενώ κάποια στιγμή ο ίδιος έδειξε να εμφανίζεται πιο ώριμος να αφουγκραστεί το γενικό κλίμα, αποδείχτηκε σύντομα ότι στην πραγματικότητα δεν είχε καμμία πρόθεση να αλλάξει κάτι. Ανίκανος να διδαχτεί στο παραμικρό από τα λάθη του, συνέχιζε υπό το κράτος της αλαζονείας του να θεωρεί τον εαυτό του ως τον απόλυτο κυρίαρχο του πολιτικού παιχνιδιού και τους άλλους ως τα άβουλα πιόνια πάνω σε μια σκακιέρα, που την έλεγχε ο ίδιος, ολομόναχος, με μοναδική του συντροφιά το παπικό του αλάθητο…

Τον τελευταίο καιρό όμως είχε χάσει πια εντελώς τον έλεγχο ακόμη και του εαυτού του. Ακριβώς λες και ήρθε η Άτη και τον τύφλωσε. Ο αξιοπρεπής προεκλογικός αγώνας, τον οποίο ο ίδιος προανήγγειλε, έμεινε ουσιαστικά εξ αρχής κενό γράμμα. Τόνοι λάσπης άρχισαν να εκτοξεύονται και η θολωμένη από τη σύγχυση και τον πανικό κρίση του άρχισε να γεννά το ένα λάθος πάνω στο άλλο. Να δημιουργεί μέτωπα επί μετώπων, προκλήσεις επί προκλήσεων, εχθρούς επί εχθρών. Και ενώ προφανώς είχε αρχίσει κάποια στιγμή να βλέπει το επερχόμενο τέλος, συνέχιζε να βυθίζεται όλο και πιο βαθιά, αδύναμος να αντιδράσει, εγκλωβισμένος σε μια αυτοκαταστροφική πορεία. Τι να συνέβαινε άραγε; Υπάρχει λογική εξήγηση ή μήπως απλώς σταδιακά εμώραινεν Κύριος, όν εβούλετο απωλέσαι;

Πάντως, ό,τι και αν συνέβαινε, το βέβαιο είναι πως ο κατήφορος πλέον από ένα σημείο κι έπειτα δεν είχε τελειωμό και σύντομα μετατράπηκε σε ελεύθερη πτώση. Τις τελευταίες μέρες ο ίδιος εκδήλωνε μια ακραία επιθετικότητα απέναντι στους αντιπάλους του, ενώ η ταραγμένη από τη διαφαινόμενη απώλεια της εξουσίας σκέψη του τον οδηγούσε ταυτόχρονα και στον απόλυτο ξεπεσμό: Σε κείνο το εμετικό αλυτρωτικό τουρκοφυλλάδιο, με το οποίο προσπάθησε να προσεταιριστεί τη μειονότητα, αλλά τελικά το μόνο που πέτυχε ήταν να προσβάλει όχι μόνο τους χριστιανούς, αλλά και τη νοημοσύνη πολλών μουσουλμάνων. Αυτό ήταν και το τελευταίο μεγάλο λάθος του - ίσως μάλιστα και το πιο μοιραίο. Στην προσπάθειά του να κρατήσει την εξουσία πέταξε στα σκουπίδια κάθε ίχνος προσωπικής και εθνικής αξιοπρέπειας και αγίασε όλα τα μέσα παίζοντας εν ου παικτοίς. Κι απολύτως φυσιολογικά, ήρθε η Νέμεση…

Και ακόμη χειρότερα, δεν κατόρθωσε ούτε και μετά την ήττα να ανανήψει, για να σώσει κάπως τα προσχήματα στην οριστική του αποχώρηση από την πολιτική σκηνή και να φύγει με το κεφάλι ψηλά. Η θλιβερή εξόδια τηλεοπτική του παρουσία επισφράγισε την πορεία των τελευταίων εβδομάδων. Ο ήρωας αυτής της τραγωδίας ούτε στην έξοδο κατόρθωσε δυστυχώς να βρει το κουράγιο για να εξιλεωθεί και να οδηγήσει στην κάθαρση τους αποσβολωμένους θεατές της…

Αυτά γράφηκαν σήμερα για κάποιον που νικήθηκε και απήλθε παρασυρμένος από μία πτωτική πορεία για την οποία ουσιαστικά ο ίδιος ήταν αποκλειστικός υπεύθυνος. Αυτά γράφηκαν σ' ένα κείμενο που δεν είναι επινίκιος, αλλά επιτάφιος. Ένα πένθιμο κείμενο, ύστατο αφιέρωμα σε κάποιον που στην πολιτική του σταδιοδρομία επέδειξε κάποια αδιαμφισβήτητα θετικά στοιχεία, αλλά τελικά βυθίστηκε και χάθηκε μέσα στην έπαρση, στην εξουσιολαγνεία, στην αυτοκαταστροφική του μανία. Και δυστυχώς με όσα διέπραξε τις τελευταίες μέρες έως και τη στερνή ζοφώδη κυριακάτικη νυχτωδία του, δεν άφησε πίσω του ίχνος υστεροφημίας, μία αφορμή για να τον μνημονεύει κανείς ακόμη και για όσα θετικά έπραξε τα προηγούμενα χρόνια. Μηδένα προ του τέλους, προφανώς, χρη μακαρίζειν - και το δικό του τέλος καλύφθηκε από το όνειδος. Τώρα βεβαίως θα παραμείνει ακόμη ηγεμών για άλλους δύο μήνες. Ήδη όμως από το πρωί της Δευτέρας έχει πλέον ουσιαστικά βυθιστεί στη λήθη. Κανείς δεν τον θυμάται πια. Άξιον και δίκαιον…

Ο ΕΞ ΑΠΟΒΛΗΤΩΝ